

Den Europæiske Unions Tidende

C 132

48. årgang

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

28. maj 2005

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2005/C 132/01	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 14. april 2005 i sag C-460/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene (Traktatbrud — forordning (EØF) nr. 2913/92 og forordning nr. 2454/93 — ekstern fællesskabsforsendelse — toldmyndigheder — procedurer til inddrivelse af importafgifter — frister — manglende overholdelse — Fællesskabernes egne indtægter — tilrådighedsstilling — frist — manglende overholdelse — morarenter — den berørte medlemsstat — misligholdelse)	1
2005/C 132/02	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 14. april 2005 i sag C-104/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland (Traktatbrud — forordning (EØF) nr. 2913/92 og 2454/93 — ekstern fællesskabsforsendelse — toldmyndigheder — procedurerne med henblik på opkrævning af indførselstold — frister — manglende overholdelse — Fællesskabernes egne indtægter — stille til rådighed — frister — manglende overholdelse — morarenter — den berørte medlemsstat — manglende betaling)	2
2005/C 132/03	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 17. marts 2005 i sag C-437/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland (Traktatbrud — fiskeri — forordning (EØF) nr. 3760/92 og 2847/93 — bevarelse og forvaltning af ressourcerne — kontrolforanstaltninger over for fiskeriet)	2
2005/C 132/04	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 14. april 2005 i sag C-468/02, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. (EUGFL — udelukkelse af visse udgifter — offentlig oplagring af olivenolie — sektoren for markafgrøder)	3
2005/C 132/05	Domstolens dom (Første Afdeling) af 14. april 2005 i sag C-6/03, Deponiezweckverband Eiterköpfe mod Land Rheinland-Pfalz (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Koblenz) (Miljø — deponering af affald — direktiv 1999/31 — national lovgivning, der fastsætter strengere normer — forenelighed)	3

DA

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2005/C 132/06	Domstolens dom (Store Afdeling) af 12. april 2005 i sag C-61/03, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (Traktatbrud — Euratom-traktaten — anvendelsesområde — militære anlæg — sundhedsbeskyttelse — demontering af en kernereaktor — bortskaffelse af radioaktivt spild)	3
2005/C 132/07	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 17. marts 2005 i sag C-91/03, Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union (Bevarelse og udnyttelse af fiskeressourcerne — forordning (EF) nr. 2371/2002)	4
2005/C 132/08	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 14. april 2005 i sag C-110/03, Kongeriget Belgien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annullationssøgsmål — forordning (EF) nr. 2204/2002 — horisontal statsstøtte — støtte til beskæftigelsen — retssikkerhed — subsidiaritet — proportionalitet — sammenhæng i Fællesskabets aktiviteter — forbud mod forskelsbehandling — forordning (EF) nr. 994/98 — indsigelse om ulovlighed)	4
2005/C 132/09	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 14. april 2005 i de forenede sager C-128/03 og C-129/03, AEM SpA (C-128/03), AEM Torino SpA (C-129/03) mod Autorità per l'energia elettrica e per il gas m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato) (Det indre marked for elektricitet — forhøjet tarif for adgang til og brug af det nationale net til transmission af elektricitet — statsstøtte — direktiv 96/92/EF — adgang til nettet — forbud mod forskelsbehandling)	5
2005/C 132/10	Domstolens dom (Store Afdeling) af 12. april 2005 i sag C-145/03, Annette Kellers arvinger mod Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) m.fl. (anmodning præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Social nr. 20 i Madrid) (Social sikring — artikel 3 og 22 i forordning nr. 1408/71 — artikel 22 i forordning nr. 574/72 — hospitalsophold i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat — nødvendigheden af akut, livsvigtig behandling — overførsel af den sikrede til et hospital i en tredjestat — rækkevidden af blanket E 111 og E 112)	5
2005/C 132/11	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 14. april 2005 i sag C-157/03, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (Traktatbrud — direktiv 68/360/EØF, 73/148/EØF, 90/365/EØF og 64/221/EØF — opholdsret — opholdstilladelse — statsborgere fra tredjelande, der er familiemedlemmer til en fællesskabsborger — frist for udstedelse af opholdstilladelse)	6
2005/C 132/12	Domstolens dom (Store Afdeling) af 15. marts 2005 i sag C-160/03, Kongeriget Spanien mod Eurojust (Annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF — sag anlagt af en medlemsstat til prøvelse af indkaldelse af ansøgninger fra Eurojust med henblik på besættelse af stillinger som midlertidigt ansatte — Domstolen inkompetent — afvisning)	7
2005/C 132/13	Domstolens dom (Første Afdeling) af 17. marts 2005 i sag C-170/03, Staatssecretaris van Financiën mod J.H.M. Feron (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden) (Forordning (EØF) nr. 918/83 — afgiftsfritagelser — begreberne »personlige ejendele« og »besiddelse« — motor-køretøj stillet til rådighed for en person af hans arbejdsgiver)	7
2005/C 132/14	Domstolens dom (Store Afdeling) af 15. marts 2005 i sag C-209/03, The Queen, på vegne af Dany Bidar, mod London Borough of Ealing, Secretary of State for Education and Skills (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)) (Unionsborgerskab — artikel 12 EF og 18 EF — uddannelsesstøtte til studerende i form af lån til nedsat rente — bestemmelse om, at sådanne lån kun gives til studerende, der er etableret i indlandet)	8

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2005/C 132/15	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 17. marts 2005 i sag C-228/03, The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy mod LA-Laboratories Ltd Oy (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein oikeus) (Varemærker — direktiv 89/104/EØF — artikel 6, stk. 1, litra c) — begrænsninger i den beskyttelse, der ydes af varemærket — tredjemands brug af varemærket, når dette er nødvendigt for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse)	8
2005/C 132/16	Domstolens dom (Store Afdeling) af 12. april 2005 i sag C-265/03, Igor Simutenkov mod Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Nacional) (Partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland — artikel 23, stk. 1 — direkte virkning — betingelser for beskæftigelse — forbud mod forskelsbehandling — fodbold — begrænsning i det antal professionelle spillere, statsborgere i et tredjeland, som kan spille på et hold i en national turnering)	9
2005/C 132/17	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 14. april 2005 i sag C-335/03, Den Portugisiske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (EUGFL — oksekødspræmie — kontrol — repræsentativt udsnit — overførsel af resultatet af en kontrol til tidligere år — begrundelse)	10
2005/C 132/18	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 17. marts 2005 i sag C-467/03, Ikegami Electronics (Europe) GmbH mod Oberfinanzdirektion Nürnberg (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht München) (Fælles toldtarif — toldpositioner — tarifiering af et apparat til digital optagelse — tarifiering i den kombinerede nomenklatur)	10
2005/C 132/19	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 10. marts 2005 i sag C-469/03, Filomeno Mario Miraglia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bologna) (Artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen — princippet ne bis in idem — anvendelsesområde — beslutning om tiltalefrafald i en straffesag truffet af de retslige myndigheder i en medlemsstat alene i anledning af iværksættelsen af en tilsvarende sag i en anden medlemsstat)	10
2005/C 132/20	Domstolens dom (Første Afdeling) af 17. marts 2005 i sag C-109/04, Karl Robert Kranemann mod Land Nordrhein-Westfalen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht) (EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF) — arbejdskraftens frie bevægelighed — offentligt ansat i praktik — praktik gennemført i en anden medlemsstat — godtgørelse af rejseudgifter begrænset til den del af rejsen, der er foretaget i indlandet)	11
2005/C 132/21	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 17. marts 2005 i sag C-128/04, straffesag mod Annic Andréa Raemdonck og Raemdonck-Janssens BVBA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde) (Vejtransport — sociale bestemmelser — forordning (EØF) nr. 3821/85 — forpligtelse til at installere og anvende en fartskriver — forordning (EØF) nr. 3820/85 — undtagelse for køretøjer, der anvendes til »transport af materiel eller udstyr«)	11
2005/C 132/22	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 14. april 2005 i sag C-243/04 P, Zoé Gaki-Kakouri mod De Europæiske Fællesskabers Domstol (Appel — lønningsregulativ for medlemmer og tidligere medlemmer af Domstolen — rettigheder for fraskilt ægtefælle til et tidligere medlem, der er afgået ved døden)	12
2005/C 132/23	Sag C-103/05: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. februar 2005 af Oberster Gerichtshof i sagen Reisch Montage AG mod Kiesel Baumaschinen Handels GmbH	12

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2005/C 132/24	Sag C-109/05: Sag anlagt den 3. marts 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	12
2005/C 132/25	Sag C-119/05: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 22. oktober 2004 af Consiglio di Stato, tvistemålsafdelingen (Sjette Afdeling), i sagen Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato mod Spa Lucchini Siderurgica	13
2005/C 132/26	Sag C-126/05: Sag anlagt den 21. marts 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland	13
2005/C 132/27	Sag C-131/05: Sag anlagt den 21. marts 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland	14
2005/C 132/28	Sag C-132/05: Sag anlagt den 21. marts 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	15
2005/C 132/29	Sag C-135/05: Sag anlagt den 23. marts 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	15
2005/C 132/30	Sag C-137/05: Sag anlagt den 24. marts 2005 af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Rådet for Den Europæiske Union	16
2005/C 132/31	Sag C-145/05: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 17. marts 2005 af La Cour de cassation (Belgien) i sagen Levi Strauss & C ^o mod Casucci Spa	17
2005/C 132/32	Sag C-149/05: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 23. marts 2005 af Cour d'appel de Paris i sagen Harold Price mod Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques	17
2005/C 132/33	Sag C-152/05: Sag anlagt den 5. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	18
2005/C 132/34	Sag C-156/05: Sag anlagt den 5. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Hellske Republik	18
2005/C 132/35	Sag C-159/05: Sag anlagt den 6. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg	19
2005/C 132/36	Sag C-161/05: Sag anlagt den 7. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	19
2005/C 132/37	Sag C-163/05: Sag anlagt den 8. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	20
2005/C 132/38	Sag C-165/05: Sag anlagt den 8. april 2005 mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Storhertugdømmet Luxembourg	20
2005/C 132/39	Sag C-172/05 P: Appel iværksat den 15. april 2005 af O. Mancini til prøvelse af dom afsagt den 3. februar 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-137/03, O. Mancini mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	21

RETEN I FØRSTE INSTANS

2005/C 132/40	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 17. marts 2005 i sag T-192/98, Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton) mod Rådet for Den Europæiske Union (Dumping — Rådets manglende vedtagelse af Kommissionens forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold — manglende simpelt flertal, der er nødvendigt for forordningens vedtagelse — begrundelsespligt)	22
2005/C 132/41	Dom afsagt af Retten i første Instans den 17. marts 2005 i sag T-195/98, Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union (Dumping — Rådets manglende vedtagelse af Kommissionens forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold — manglende simpelt flertal, der er nødvendigt for forordningens vedtagelse — begrundelsespligt)	22
2005/C 132/42	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 17. marts 2005 i sag T-177/00, Koninklijke Philips Electronics NV mod Rådet for Den Europæiske Union (Dumping — Rådets manglende vedtagelse af Kommissionens forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold — manglende simpelt flertal, der er nødvendigt for forordningens vedtagelse — begrundelsespligt)	23
2005/C 132/43	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 15. marts 2005 i sag T-29/02, Global Electronic Finance Management (GEF) SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Voldgiftsbestemmelse — misligholdelse af en kontrakt — modkrav)	24
2005/C 132/44	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 16. marts 2005 i sag T-283/02, EnBW Kernkraft GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tacis-programmet — tjenesteydelser i forbindelse med et kernekraftanlæg i Ukraine — manglende vederlag — Rettens kompetence — erstatningsøgsmål — ansvar uden for kontraktforhold)	24
2005/C 132/45	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 16. marts 2005 i sag T-112/03, L'Oréal SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (EF-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om ordmærket FLEXI AIR — det ældre ordmærke FLEX — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — anmodning om bevis for reel brug — artikel 8, stk. 1, litra b), artikel 8, stk. 2, litra a), nr. ii), og artikel 43, stk. 2, i forordning (EF) nr. 40/94)	25
2005/C 132/46	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 17. marts 2005 i sag T-160/03, AFCon Management Consultants m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tacis-programmet — udbud — uregelmæssigheder ved udbudsproceduren — erstatningssøgsmål)	25
2005/C 132/47	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 17. marts 2005 i sag T-285/03, Agraz, SA, m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Landbrug — fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager — produktionsstøtten for produkter forarbejdet på basis af tomater — metode for beregning af beløbet — produktionsåret 2000/2001)	26
2005/C 132/48	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 16. marts 2005 i sag T-329/03, Fabio Andrés Ricci mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Offentlig tjeneste — udvælgelsesprøve — adgangsbetingelse — erhvervserfaring — udvælgelseskomitéens afgørelser — karakteren af den kontrol, der udøves af ansættelsesmyndigheden — vurdering af erfaring — berettiget forventning)	27

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2005/C 132/49	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 17. marts 2005 i sag T-362/03, Antonio Milano mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemandssag — ansættelse — udvælgelsesprøve — afslag på adgang til udvælgelsesprøve — annullations- og erstatningssøgsmål)	27
2005/C 132/50	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans (Tredje Afdeling) den 16. februar 2005 i sag T-142/03, Fost Plus VZW mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annullationssøgsmål — søgsmål anlagt af en juridisk person — en retsakt som berører denne individuelt — beslutning 2003/82/EF — mål for genanvendelse og genvinding af emballage og emballageaffald — direktiv 94/62/EF — afvisning)	28
2005/C 132/51	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans (Femte Afdeling) den 19. januar 2005 i sag T-372/03, Yves Mahieu mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — klage- og søgsmålsfrist — stiltiende afvisning af klage — afvisning)	28
2005/C 132/52	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans (Fjerde Afdeling) den 14. februar 2005 i sag T-81/04, Bouygues SA og Bouygues Telecom mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Statsstøtte — mobiltelefoni — klage — passivitetsøgsmål — Kommissionens stillingtagen, der afbryder passiviteten — ufornødent at træffe afgørelse — annullationssøgsmål — foreløbig skrivelse — afvisning)	29
2005/C 132/53	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 10. februar 2005 i sag T-291/04 R, Enviro Tech Europe Ltd og Enviro Tech International, Inc., mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Særlige rettergangsformer — direktiv 67/548/EØF og 2004/73/EF)	29
2005/C 132/54	Sag T-103/05: Sag anlagt den 11. februar 2005 af P mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
2005/C 132/55	Sag T-124/05: Sag anlagt den 2. marts 2005 af David Tas mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
2005/C 132/56	Sag T-126/05: Sag anlagt den 9. marts 2005 af Sandrine Corvoisier m.fl. mod Den Europæiske Centralbank	31
2005/C 132/57	Sag T-130/05: Sag anlagt den 14. marts 2005 af Dominique Albert-Bousquet og 142 andre tjenestemænd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31
2005/C 132/58	Sag T-131/05: Sag anlagt den 21. marts 2005 af Carlos Andrés m.fl. mod Den Europæiske Centralbank	32
2005/C 132/59	Sag T-134/05: Sag anlagt den 26. marts 2005 af Kongeriget Belgien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	33
2005/C 132/60	Sag T-135/05: Sag anlagt den 29. marts 2005 af Franco Campoli mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	33
2005/C 132/61	Sag T-136/05: Sag anlagt den 30. marts 2005 af EARL Salvat Père et Fils m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	34
2005/C 132/62	Sag T-137/05: Sag anlagt den 1. april 2005 af koncernen LA PERLA SpA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	34

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2005/C 132/63	Sag T-139/05: Sag anlagt den 31. marts 2005 af Charlotte Becker m.fl. mod Europa-Parlamentet	35
2005/C 132/64	Sag T-140/05: Sag anlagt den 29. marts 2005 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	36
2005/C 132/65	Sag T-144/05: Sag anlagt den 12. april 2005 af Pablo Muñiz mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	36
<hr/>		
	II <i>Forberedende retsakter</i>	
	
<hr/>		
	III <i>Oplysninger</i>	
2005/C 132/66	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i> EUT C 115 af 14.5.2005	38

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 14. april 2005

i sag C-460/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene ⁽¹⁾

(Traktatbrud — forordning (EØF) nr. 2913/92 og forordning nr. 2454/93 — ekstern fællesskabsforsendelse — toldmyndigheder — procedurer til inddrivelse af importafgifter — frister — manglende overholdelse — Fællesskabernes egne indtægter — tilrådighedsstillelse — frist — manglende overholdelse — morarenter — den berørte medlemsstat — misligholdelse)

(2005/C 132/01)

(Processprog: nederlandsk)

I sag C-460/01, angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 226, anlagt den 28. november 2001, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Wilms og H.M.H. Speyart, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg, sagsøger, mod Kongeriget Nederlandene ved H.G. Sevenster, som befuldmægtiget, sagsøgt, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne R. Schintgen og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer); generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, har Domstolen (Anden Afdeling), den 14. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kongeriget Nederlandene tilsidesatte i perioden fra den 1. januar 1991 til den 31. december 1995, da det

— i tilfælde, hvor anmelderen af en ekstern fællesskabsforsendelse ikke inden for en frist på tre måneder, efter at afgangstedet havde afsendt underretning om, at forsendelsen ikke var blevet frembudt rettidigt for bestemmelsesstedet, førte bevis for, at forsendelsen var gennemført forskriftsmæssigt, undlod såvel at bogføre toldskyld og andre afgifter som at give underretning til debitor om toldskyldsbeløbet senest tre dage efter fristen

fastsat dels i artikel 3, stk. 3, og artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1854/89 om bogføring af importafgifter og eksportafgifter, der udgør en toldskyld, og om vilkårene for betaling heraf, dels artikel 218, stk. 3, og artikel 221, stk. 1, i Rådets forordning nr. 2913/92/EØF af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, eller efterfølgende i overensstemmelse med Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 af 3. juni 1971 om fastsættelse af regler om tidsfrister, datoer og tidspunkter

— ikke rettidigt stillede de hermed forbundne egne indtægter til rådighed for Kommissionen, og

— afviste at betale de hermed forbundne morarenter

sine forpligtelser i henhold til artikel 11a, stk. 2, andet afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1062/87 af 27. marts 1987 om gennemførelsesbestemmelser til og forenkling af proceduren for fællesskabsforsendelse, som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2560/92 af 2. september 1992, artikel 49, stk. 2, tredje punktum, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1214/92 af 21. april 1992 om gennemførelsesbestemmelser til og forenkling af proceduren for fællesskabsforsendelse, som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 3712/92 af 21. december 1992, og artikel 379, stk. 2, tredje punktum, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 samt artikel 2, 9, 10 og 11 i Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 om gennemførelse af afgørelse 88/376/EØF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter.

2) Kongeriget Nederlandene betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 84 af 6.4.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 14. april 2005

i sag C-104/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland ⁽¹⁾

(Traktatbrud — forordning (EØF) nr. 2913/92 og 2454/93 — ekstern fællesskabsforsendelse — toldmyndighederne — procedurerne med henblik på opkrævning af indførselstold — frister — manglende overholdelse — Fællesskabernes egne indtægter — stille til rådighed — frister — manglende overholdelse — morarenter — den berørte medlemsstat — manglende betaling)

(2005/C 132/02)

(Processprog: tysk)

I sag C-104/02, angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 20. marts 2002, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. Wilms) mod Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: W.-D. Plesing og R. Stüwe, bistået af advokat D. Sellner), støttet af Kongeriget Belgien (befuldmægtiget: A. Snoecx), har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne R. Schintgen og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer); generaladvokat C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 14. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Forbundsrepublikken Tyskland har ikke overholdt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 49 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1214/92 af 21. april 1992 om gennemførelsesbestemmelser til og forenkling af proceduren for fællesskabsforsendelse og artikel 379 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning (EØF, EURATOM) nr. 1552/89 af 29. maj 1989 om gennemførelse af afgørelse 88/376/EØF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter, idet den ikke har stillet en del af sine egne midler til rådighed for Fællesskabet.
- 2) I øvrigt frifindes Forbundsrepublikken Tyskland.
- 3) Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 4) Kongeriget Belgien betaler sin part af omkostningerne.

⁽¹⁾ EFT C 131 af 1.6.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 17. marts 2005

i sag C-437/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland ⁽¹⁾

(Traktatbrud — fiskeri — forordning (EØF) nr. 3760/92 og 2847/93 — bevarelse og forvaltning af ressourcerne — kontrolforanstaltninger over for fiskeriet)

(2005/C 132/03)

(Processprog: finsk)

I sag C-437/02, angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 3. december 2002, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: T. van Rijn og M. Huttunen) mod Republikken Finland (befuldmægtigede: T. Pynnä og E. Kourula), har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas, og dommerne A. Borg Barthet, A. La Pergola, J.-P. Puissochet (refererende dommer) og A. Ó Caoimh; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 17. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Republikken Finland har for fangstperioderne 1995 og 1996 tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 9, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur samt til artikel 2, artikel 21, stk. 1 og 2, og artikel 31 i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik, idet den har undladt
 - at fastsætte særlige regler for udnyttelsen af de kvoter, den har fået tildelt, og at gennemføre inspektioner og de øvrige kontrolforanstaltninger, som er foreskrevet i de gældende fællesskabsforordninger
 - midlertidigt at forbyde fiskeri inden for passende frister for at undgå tilfælde af udtømming af kvoterne, og
 - at træffe de administrative foranstaltninger eller straffeforanstaltninger, den var forpligtet til at anvende over for skippere, som har overtrådt den fælles fiskeripolitikens bestemmelser, eller over for enhver anden person, der er ansvarlig for en sådan overtrædelse.
- 2) Republikken Finland betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 31 af 8.2.2003.

DOMSTOLENS DOM**(Tredje Afdeling)****af 14. april 2005****i sag C-468/02, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾.****(EUGFL — udelukkelse af visse udgifter — offentlig oplagring af olivenolie — sektoren for markafgrøder)**

(2005/C 132/04)

(Processprog: spansk)

I sag C-468/02, angående et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF, anlagt den 31. december 2002, Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: L. Fraguas Gadea) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: S. Pardo Quintillán), har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas (refererende dommer), og dommerne R. Schintgen og N. Colneric; generaladvokat: P. Lèger; justitssekretær: R. Grass, den 14. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 55 af 8.3.2003.

DOMSTOLENS DOM**(Første Afdeling)****af 14. april 2005****i sag C-6/03, Deponiezweckverband Eiterköpfe mod Land Rheinland-Pfalz (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Koblenz) ⁽¹⁾****(Miljø — deponering af affald — direktiv 1999/31 — national lovgivning, der fastsætter strengere normer — forenelighed)**

(2005/C 132/05)

(Processprog: tysk)

I sag C-6/03, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Verwaltungsgericht Koblenz (Tyskland) ved afgørelse af 4. december 2002, indgået til Domstolen den 8. januar 2003, i sagen: Deponiezweckverband Eiterköpfe mod Land Rheinland-Pfalz, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og

dommerne N. Colneric, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer), M. Ilešič og E. Levits; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: fuldmægtig K. Sztranc, har Domstolen (Første Afdeling), den 14. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 5, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald er ikke til hinder for en national foranstaltning som

— fastsætter grænseværdier for modtagelse af bionedbrydeligt affald på deponeringsanlæg, som er lavere end de i direktivet fastsatte, uanset at disse grænseværdier er så lave, at der kræves en mekanisk-biologisk behandling eller forbrænding af sådant affald før dets deponering

— fastsætter frister for reduktion af deponeringen af affald, som er kortere end direktivets

— ikke kun finder anvendelse på bionedbrydeligt affald, men også på ikke-bionedbrydelige organiske stoffer, og

— ikke kun finder anvendelse på dagrenovation, men også på affald, som kan bortskaffes som dagrenovation.

- 2) Det fællesskabsretlige proportionalitetsprincip finder ikke anvendelse med hensyn til strengere nationale beskyttelsesforanstaltninger, som er vedtaget i henhold til artikel 176 EF og går videre end de minimumskrav, der er fastsat i et fællesskabsdirektiv på miljøområdet, for så vidt ikke andre traktatbestemmelser er involveret.

⁽¹⁾ EUT C 101 af 26.4.2003.

DOMSTOLENS DOM**(Store Afdeling)****af 12. april 2005****i sag C-61/03, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ⁽¹⁾****(Traktatbrud — Euratom-traktaten — anvendelsesområde — militære anlæg — sundhedsbeskyttelse — demontering af en kernereaktor — bortskaffelse af radioaktivt spild)**

(2005/C 132/06)

(Processprog: engelsk)

I sag C-61/03, angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 141 EA, anlagt den 14. februar 2003, Kommissionen

for De Europæiske Fællesskaber ved L. Ström og X. Lewis, som befuldmægtigede, mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved P. Ormond og C. Jackson, som befuldmægtigede, bistået af D. Wyatt, QC, og R. Plender, QC, samt barrister S. Tromans, støttet af: Den Franske Republik ved R. Abraham, G. de Bergues og E. Puisais, som befuldmægtigede, intervenient, har Domstolen (Store Afdeling), sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas (refererende dommer), R. Silva de Lapuerta og A. Borg Barthet samt dommerne N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues, P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis og M. Ilešič; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 12. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Det Forenede Kongerige frifindes.*
- 2) *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.*
- 3) *Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EUT C 101 af 26.4.2003.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 17. marts 2005

i sag C-91/03, Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union (¹)

(Bevarelse og udnyttelse af fiskeressourcerne — forordning (EF) nr. 2371/2002)

(2005/C 132/07)

(Processprog: spansk)

I sag C-91/03, angående et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF, anlagt den 28. februar 2003, Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: N. Díaz Abad) mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: J. Carbery, F. Florindo Gijón og M. Balta), støttet af: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: T. van Rijn og S. Pardo Quintillán) og Den Franske Republik (befuldmægtigede: G. de Bergues og A. Colomb), har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne C. Gulmann, R. Schintgen, P. Kūris (refererende dommer) og J. Klučka; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær K. Sztranc, den 17. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Rådet for Den Europæiske Union frifindes.*
- 2) *Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.*
- 3) *Den Franske Republik og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.*

(¹) EUT C 135 af 7.6.2003.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 14. april 2005

i sag C-110/03, Kongeriget Belgien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Annullationssøgsmål — forordning (EF) nr. 2204/2002 — horisontal statsstøtte — støtte til beskæftigelsen — retssikkerhed — subsidiaritet — proportionalitet — sammenhæng i Fællesskabets aktiviteter — forbud mod forskelsbehandling — forordning (EF) nr. 994/98 — indsigelse om ulovlighed)

(2005/C 132/08)

(Processprog: fransk)

I sag C-110/03, angående et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF, indgivet til Domstolen den 10. marts 2003, Kongeriget Belgien, (befuldmægtigede: først ved A. Snoecx, derefter ved E. Dominkovits, bistået af avocats D. Waelbroeck og D. Brinckman) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. Rozet), støttet af: Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: K. Manji), har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas, samt dommerne A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet, J. Malenovský (refererende dommer), og U. Løhmus; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet den 14. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kommissionen for De Europæiske fællesskaber frifindes.*
- 2) *Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.*

(¹) EUT C 112 af 10.5.2003.

DOMSTOLENS DOM**(Tredje Afdeling)****af 14. april 2005**

i de forenede sager C-128/03 og C-129/03, AEM SpA (C-128/03), AEM Torino SpA (C-129/03) mod Autorità per l'energia elettrica e per il gas m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato) ⁽¹⁾

(Det indre marked for elektricitet — forhøjet tarif for adgang til og brug af det nationale net til transmission af elektricitet — statsstøtte — direktiv 96/92/EF — adgang til nettet — forbud mod forskelsbehandling)

(2005/C 132/09)

(Processprog: italiensk)

I de forenede sager C-128/03 og C-129/03, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Consiglio di Stato (Italien) ved kendelser af 14. januar 2003, indgået til Domstolen den 24. marts 2003, i sagerne AEM SpA (C-128/03), AEM Torino SpA (C-129/03) mod Autorità per l'energia elettrica e per il gas m.fl., procesdeltager: ENEL Produzione SpA, har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas, samt dommerne A. Borg Barthet, S. von Bahr (refererende dommer), J. Malenovský og U. Löhms; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 14. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) En foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, der som en overgangsforanstaltning fastsætter en forhøjelse af tariffen for adgang til og brug af det nationale transmissionssystem for elektricitet alene for virksomheder, der producerer og distribuerer elektricitet hidrørende fra hydroelektriske og geotermiske anlæg, for at udligne den fordel, som er skabt for disse i overgangsperioden for liberaliseringen af markedet for elektricitet som følge af gennemførelsen af direktiv 96/92, er en differentiering mellem virksomheder med hensyn til byrder, der følger af den pågældende byrdeordnings art og opbygning. Følgelig udgør denne differentiering ikke i sig selv en statsstøtte som omhandlet i artikel 87 EF.

Imidlertid kan undersøgelsen af en støtte ikke adskilles fra virkningerne af dens finansieringsmåde. Såfremt der i en situation som den i hovedsagen omhandlede er en nødvendig forbindelse mellem forhøjelsen af afgiften for adgang til og brug af det nationale transmissionssystem for elektricitet og en national støtteordning i den forstand, at provenuet af forhøjelsen nødvendigvis anvendes til finansiering af denne støtte, er den nævnte forhøjelse en integrerende del af denne ordning og skal derfor undersøges sammen med denne.

- 2) Reglen om adgang uden forskelsbehandling til det nationale transmissionssystem for elektricitet, der er fastslået ved direktiv 96/92, er ikke til hinder for, at en medlemsstat træffer en overgangsforan-

staltning som den i hovedsagen omhandlede, som kun for nogle virksomheder, der producerer og distribuerer elektricitet, fastsætter en forhøjelse af den afgift, der skal betales for adgang til og brug af dette system, for at udligne den fordel, der er skabt for disse virksomheder i overgangsperioden af det ændrede retlige grundlag efter liberaliseringen af markedet for elektricitet som følge af gennemførelsen af dette direktiv. Det påhviler dog den forelæggende ret at forvise sig om, at tarifforhøjelsen ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at udligne denne fordel.

⁽¹⁾ EUT C 146 af 21.6.2003.

DOMSTOLENS DOM**(Store Afdeling)****af 12. april 2005**

i sag C-145/03, Annette Kellers arvinger mod Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Social nr. 20 i Madrid) ⁽¹⁾

(Social sikring — artikel 3 og 22 i forordning nr. 1408/71 — artikel 22 i forordning nr. 574/72 — hospitalsophold i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat — nødvendigheden af akut, livsvigtig behandling — overførsel af den sikrede til et hospital i en tredjestat — rækkevidden af blanket E 111 og E 112)

(2005/C 132/10)

(Processprog: spansk)

I sag C-145/03, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Juzgado de lo Social nr. 20 i Madrid (Spanien) ved afgørelse af 6. november 2001, indgået til Domstolen den 31. marts 2003, i sagen: Annette Kellers arvinger mod Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Instituto Nacional de Gestión Sanitaria (Ingesa), tidligere Instituto Nacional de la Salud (Insalud), har Domstolen (Store Afdeling), sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts (refererende dommer) og A. Borg Barthet samt dommerne N. Colneric, s. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, G. Arestis og M. Ilešič; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 12. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Artikel 22, stk. 1, litra a), nr. i), og artikel 22, stk. 1, litra c), nr. i), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og artikel 22, stk. 1 og 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved Rådets forordning nr. 2001/83 af 2. juni 1983, skal fortolkes således, at den kompetente institution, der ved at udstede en blanket E 111 eller en blanket E 112 har givet samtykke til, at en af dens socialt sikrede modtager lægebehandling i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat, er bundet af den vurdering, som læger, der er godkendt af opholdsmedlemsstatens institution, har foretaget i blankettens gyldighedsperiode med hensyn til, at der var et livsvigtigt behov for akut behandling, og af den beslutning, som sådanne læger har truffet i samme periode på grundlag af de nævnte vurderinger og den aktuelle medicinske viden om at overføre den berørte til et hospital i en anden stat, også selv om sidstnævnte er en tredjestat. I en sådan situation er den sikredes ret — i overensstemmelse med artikel 22, stk. 1, litra a), nr. i), og artikel 22, stk. 1, litra c), nr. i), i forordning nr. 1408/71 — til naturalydelser, der ydes for den kompetente institutions regning, imidlertid betinget af, at den kompetente institution efter den lovgivning, der gælder for opholdsmedlemsstatens kompetente institution, er forpligtet til at yde en person, som er tilsluttet denne institution, de ydelser, der svarer til en sådan behandling.

Under disse omstændigheder kan den kompetente institution ikke pålægge den berørte at vende tilbage til den kompetente medlemsstat for der at underkaste ham en lægeundersøgelse, ligesom den ikke kan lade den berørte undersøge i opholdsmedlemsstaten eller betinge de ovennævnte vurderinger og beslutninger af dens godkendelse.

2) I det tilfælde, hvor læger, der er godkendt af opholdsmedlemsstatens institution, af akutte og livsvigtige grunde og på grundlag af den aktuelle medicinske viden har valgt at overføre den sikrede til et hospital i en tredjestat, skal artikel 22, stk. 1, litra a), nr. i), og artikel 22, stk. 1, litra c), nr. i), i forordning nr. 1408/71 fortolkes således, at opholdsmedlemsstatens institution afholder udgifterne til den behandling, der er udført i tredjestaten, i overensstemmelse med den lovgivning, der gælder for denne institution, under de samme betingelser, som gælder for de socialt sikrede, der er omfattet af denne lovgivning. Hvad angår behandling, der er opført under de ydelser, der er fastsat i den kompetente medlemsstats lovgivning, påhviler det efterfølgende sidstnævnte stats kompetente institution at afholde udgifterne til de således erlagte ydelser ved at refundere opholdsmedlemsstatens institution under de betingelser, der er fastsat i artikel 36 i forordning nr. 1408/71.

Når udgifterne i forbindelse med en behandling, der er udført på et hospital i en tredjestat, ikke er blevet afholdt af opholdsmedlemsstatens institution, men det er fastslået, at den berørte person havde krav på en sådan afholdelse af udgifter, og at nævnte

behandling er opført under de ydelser, der er fastsat i den kompetente medlemsstats lovgivning, påhviler det den kompetente institution at refundere omkostningerne i forbindelse med denne behandling direkte til nævnte person eller dennes berettigede pårørende, således at denne person sikres et ydelsesniveau, der svarer til det, denne person ville have fået, hvis bestemmelserne i artikel 22, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 var blevet anvendt.

(¹) EUT C 146 af 21.6.2003.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 14. april 2005

i sag C-157/03, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (¹)

(Traktatbrud — direktiv 68/360/EØF, 73/148/EØF, 90/365/EØF og 64/221/EØF — opholdsret — opholdstilladelse — statsborgere fra tredjelande, der er familiemedlemmer til en fællesskabsborger — frist for udstedelse af opholdstilladelse)

(2005/C 132/11)

(Processprog: spansk)

I sag C-157/03, angående et traktatbrudssøgmål i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 7. april 2003, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. O'Reilly og L. Escobar Guerrero) mod Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: N. Díaz Abad), har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne C. Gulmann, J. Makarczyk (refererende dommer), P. Kūris og J. Klučka; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 14. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) — Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 68/360/EØF af 15. oktober 1968 om afskaffelse af restriktioner om rejse og ophold inden for Fællesskabet for medlemsstaternes arbejdstagere og deres familiemedlemmer, Rådets direktiv 73/148/EØF af 21. maj 1973 om ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsninger inden for Fællesskabet for statsborgere i medlemsstaterne med hensyn til etablering og udveksling af tjenesteydelser og Rådets direktiv 90/365/EØF af 28. juni 1990 om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet,

— idet det ikke har foretaget en korrekt gennemførelse af disse direktiver i sin nationale retsorden, og navnlig idet det stiller krav om opholdsvisum for at udstede opholdstilladelse til statsborgere fra tredjelande, der er familiemedlemmer til en fællesskabsborger, som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed, og

idet det i strid med Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, ikke har udstedt opholdstilladelsen hurtigst muligt og senest seks måneder efter ansøgningens indgivelse.

2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 135 af 7.6.2003.

DOMSTOLENS DOM

(Store Afdeling)

af 15. marts 2005

i sag C-160/03, Kongeriget Spanien mod Eurojust (¹)

(Annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF — sag anlagt af en medlemsstat til prøvelse af indkaldelse af ansøgninger fra Eurojust med henblik på besættelse af stillinger som midlertidigt ansatte — Domstolen inkompetent — afvisning)

(2005/C 132/12)

(Processprog: spansk)

I sag C-160/03, angående et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF, anlagt den 8. april 2004, Kongeriget Spanien ved L. Fraguas Gadea, som befuldmægtiget, støttet af: Republikken Finland ved T. Pynnä, som befuldmægtiget, mod Eurojust ved abogado J. Rivas de Andrés, og solicitor D. O'Keeffe, har Domstolen (Store Afdeling), sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas (refererende dommer) og A. Borg Barthet, samt dommerne R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, G. Arestis, M. Ilešič og J. Malenovský; generaladvokat: M. Poiares Maduro; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 15. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Sagen afvises.

2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

3) Republikken Finland bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 146 af 21.6.2003.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 17. marts 2005

i sag C-170/03, Staatssecretaris van Financiën mod J.H.M. Feron (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden) (¹)

(Forordning (EØF) nr. 918/83 — afgiftsfritagelser — begreberne »personlige ejendele« og »besiddelse« — motorkøretøj stillet til rådighed for en person af hans arbejdsgiver)

(2005/C 132/13)

(Processprog: nederlandsk)

I sag C-170/03, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) ved afgørelse af 11. april 2003, indgået til Domstolen den 14. april 2003, i sagen Staatssecretaris van Financiën mod J.H.M. Feron, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. Rosas, K. Lenaerts, S. von Bahr (refererende dommer) og K. Schiemann; generaladvokat: M. Poiares Maduro; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 17. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

En personbil som den, der er genstand for hovedsagen, er en personlig ejendel i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 918/83 af 28. marts 1983 om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter, der kan fritages for importafgift i henhold til denne forordnings artikel 2 og 3.

(¹) EUT C 146 af 21.6.2003.

DOMSTOLENS DOM

(Store Afdeling)

af 15. marts 2005

i sag C-209/03, *The Queen*, på vegne af Dany Bidar, mod London Borough of Ealing, Secretary of State for Education and Skills (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court))⁽¹⁾

(Unionsborgerskab — artikel 12 EF og 18 EF — uddannelsesstøtte til studerende i form af lån til nedsat rente — bestemmelse om, at sådanne lån kun gives til studerende, der er etableret i indlandet)

(2005/C 132/14)

(Processprog: engelsk)

I sag C-209/03, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Det Forenede Kongerige), ved afgørelse af 12. februar 2003, indgået til Domstolen den 15. maj 2003, i sagen: *The Queen*, på vegne af: Dany Bidar mod London Borough of Ealing, Secretary of State for Education and Skills, har Domstolen (Store Afdeling), sammensat af præsidenten, V. Skouris, og afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts (refererende dommer) og A. Borg Barthet, samt dommerne J. P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, M. Ilešič, J. Malenovský, J. Klučka og U. Löhmus; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 15. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Studiestøtte — uanset om der er tale om lån til lav rente eller stipendier — der ydes til studerende, der opholder sig lovligt i værtsmedlemsstaten, til dækning af deres leveomkostninger, er omfattet af EF-traktatens anvendelsesområde for så vidt angår forbuddet mod forskelsbehandling, der er fastsat i artikel 12, stk. 1, EF.
- 2) Artikel 12, stk. 1, EF skal fortolkes således, at den er til hinder for nationale bestemmelser, der kun giver studerende ret til støtte til dækning af deres leveomkostninger, hvis de er etableret i værtsmedlemsstaten, idet det udelukkes, at en statsborger fra en anden medlemsstat som studerende opnår status som etableret person, endog selv om denne statsborger lovligt opholder sig og har gennemført en væsentlig del af sin gymnasieuddannelse i værtsmedlemsstaten, og følgelig har skabt en faktisk forbindelse til samfundet i denne stat.

- 3) Det er ufornuddent at begrænse de tidsmæssige virkninger af denne dom.

⁽¹⁾ EUT C 171 af 19.7.2003.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 17. marts 2005

i sag C-228/03, *The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy mod LA-Laboratories Ltd Oy* (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein oikeus)⁽¹⁾

(Varemærker — direktiv 89/104/EØF — artikel 6, stk. 1, litra c) — begrænsninger i den beskyttelse, der ydes af varemærket — tredjemands brug af varemærket, når dette er nødvendigt for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse)

(2005/C 132/15)

(Processprog: finsk)

I sag C-228/03, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Korkein oikeus (Finland) ved afgørelse af 23. maj 2003, indgået til Domstolen den 26. maj 2003, i sagen: *The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy mod LA-Laboratories Ltd Oy*, har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas, og dommerne A. Borg Barthet, S. von Bahr, U. Löhmus og A. Ó Caoimh (refererende dommer); generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 17. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Lovligheden af brugen af varemærket i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c), i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker afhænger af, om denne brug er nødvendig for at angive anvendelsen af en vare.

En tredjemands brug af et varemærke, som han ikke er indehaver af, er nødvendig for at angive anvendelsen af en vare, der markedsføres af denne tredjemand, når en sådan brug i praksis er den eneste måde, hvorpå offentligheden kan gives en forståelig og fuldstændig oplysning om denne anvendelse med det formål at sikre ordningen med loyal konkurrence på markedet for denne vare.

Det påhviler den forelæggende ret at efterprøve, om en sådan brug er nødvendig i hovedsagen under hensyntagen til karakteren af den offentlighed, som den vare, der markedsføres af den omhandlede tredjemand, er bestemt til.

Artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 89/104 opstiller vedrørende bedømmelsen af lovligheden af brugen af et varemærke ingen sondring mellem de mulige anvendelser af varerne, og kriterierne for bedømmelsen af lovligheden af brugen af et varemærke — navnlig for så vidt angår tilbehør eller reservedele — er derfor ikke forskellige fra dem, der finder anvendelse på andre kategorier af mulige anvendelser af varerne.

- 2) Betingelsen vedrørende »redelig markedsføringsskik«, som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 89/104, er i det væsentlige udtryk for en forpligtelse til at handle på en måde, der er loyal i forhold til varemærkeindehaverens legitime interesser.

Brugen af varemærket er ikke i overensstemmelse med redelig markedsføringsskik, bl.a. når den:

- sker på en måde, som kan give indtryk af, at der består en erhvervsmæssig forbindelse mellem tredjemanden og varemærkeindehaveren
- skader varemærkets værdi ved en utilbørlig udnyttelse af dets særpræg eller renommé
- bringer nævnte varemærke i miskredit eller udsætter det for nedvurdering
- eller når tredjemand præsenterer sin vare som en imitation eller en kopi af den vare, der er forsynet med det varemærke, som tredjemand ikke er indehaver af.

Den omstændighed, at en tredjemand bruger det varemærke, som han ikke er indehaver af, med det formål at angive anvendelsen af den vare, han markedsfører, betyder ikke nødvendigvis, at han præsenterer denne vare, som om den har samme kvalitet eller tilsvarende egenskaber som den vare, der er forsynet med dette varemærke. Om den præsenteres således, afhænger af de faktiske omstændigheder i det konkrete tilfælde, og det påhviler den forelæggende ret at bedømme, om en sådan præsentation eventuelt foreligger som følge af omstændighederne i hovedsagen.

Hvorvidt den vare, der markedsføres af tredjemand, præsenteres, som om den har samme kvalitet eller svarer til egenskaberne ved den vare, hvis varemærke der er gjort brug af, udgør en omstændighed, som den forelæggende ret skal tage i betragtning, når den efterprøver, om denne brug sker i overensstemmelse med redelig markedsføringsskik.

- 3) Såfremt en tredjemand, der bruger et varemærke, som han ikke er indehaver af, ikke alene markedsfører en reservedel eller et tilbehør, men også selve den vare, som reservedelen eller tilbehøret skal anvendes sammen med, falder en sådan brug inden for anvendelsesområdet for artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 89/104, for så vidt som den er nødvendig for at angive anvendelsen af den vare, som han markedsfører, og den sker i overensstemmelse med redelig markedsføringsskik.

DOMSTOLENS DOM

(Store Afdeling)

af 12. april 2005

i sag C-265/03, Igor Simutenkov mod Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Nacional) ⁽¹⁾

(Partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland — artikel 23, stk. 1 — direkte virkning — betingelser for beskæftigelse — forbud mod forskelsbehandling — fodbold — begrænsning i det antal professionelle spillere, statsborgere i et tredjeland, som kan spille på et hold i en national turnering)

(2005/C 132/16)

(Processprog: spansk)

I sag C-265/03, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Audiencia Nacional (Spanien) ved afgørelse af 9. maj 2003, indgået til Domstolen den 17. juni 2003, i sagen Igor Simutenkov mod Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol, har Domstolen (Store Afdeling), sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans og A. Rosas samt dommerne C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissechet, J. Makarczyk, P. Kūris, M. Ilešič (refererende dommer), U. Löhmus, E. Levits og A. Ó Caoimh; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 12. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 23, stk. 1, i partnerskabs- og samarbejdsaftalen om oprettelse af et partnerskab mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Den Russiske Føderation på den anden side, som blev undertegnet på Korfu den 24. juni 1994 og godkendt på Fællesskabernes vegne ved Rådets og Kommissionens afgørelse 97/800/EKSF, EF, Euratom af 30. oktober 1997, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at et sportsforbund i en medlemsstat anvender en af forbundet vedtaget bestemmelse på en professionel spiller af russisk nationalitet, som er lovligt beskæftiget af en klub i samme medlemsstat, og hvorefter klubberne i nationale turneringer kun må anvende et begrænset antal spillere fra tredjelands, som ikke er parter i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

⁽¹⁾ EUT C 171 af 19.7.2003.

⁽¹⁾ EUT C 213 af 6.9.2003.

DOMSTOLENS DOM**(Anden Afdeling)****af 14. april 2005****i sag C-335/03, Den Portugisiske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(EUGFL — oksekødspræmie — kontrol — repræsentativt udsnit — overførsel af resultatet af en kontrol til tidligere år — begrundelse)**

(2005/C 132/17)

(Processprog: portugisisk)

I sag C-335/03, angående et annullationssøgsmaal i henhold til artikel 230 EF, anlagt den 25. juli 2003, Den Portugisiske Republik (befuldmægtigede: L. Fernandes, bistået af advogados C. Botelho Moniz og E. Maia Cadete) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: A.M. Alves Vieira og L. Visaggio, bistået af advogados N. Castro Marques og F. Costa Leite), har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, samt dommerne R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), C. Gulmann, R. Schintgen og J. Klučka; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær K. Sztranc, den 14. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Den Portugisiske Republik betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 239 af 4.10.2003.

DOMSTOLENS DOM**(Fjerde Afdeling)****af 17. marts 2005****i sag C-467/03, Ikegami Electronics (Europe) GmbH mod Oberfinanzdirektion Nürnberg (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht München) ⁽¹⁾****(Fælles toldtarif — toldpositioner — tarifering af et apparat til digital optagelse — tarifering i den kombinerede nomenklatur)**

(2005/C 132/18)

(Processprog: tysk)

I sag C-467/03, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Finanzgericht

München (Tyskland) ved afgørelse af 24. juni 2003, indgået til Domstolen den 6. november 2003, i sagen: Ikegami Electronics (Europe) GmbH mod Oberfinanzdirektion Nürnberg, har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts (refererende dommer), og dommerne J.N. Cunha Rodrigues og E. Levits; generaladvokat: J. Kokott; justitssekretær: ekspeditionssekretær K. Sztranc, den 17. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Et apparat, der optager signaler, der udsendes fra kameraer, og, efter komprimering, gengiver dem på en skærm med henblik på videoovervågning, opfylder en anden selvstændig funktion end databehandling i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i bestemmelse 5 E til kapitel 84 i den fælles toldtarifs kombinerede nomenklatur i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2031/2001 af 6. august 2001.

⁽¹⁾ EUT C 21 af 24.1.2004.

DOMSTOLENS DOM**(Femte Afdeling)****af 10. marts 2005****i sag C-469/03, Filomeno Mario Miraglia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bologna) ⁽¹⁾****(Artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen — princippet ne bis in idem — anvendelsesområde — beslutning om tiltalefrafald i en straffesag truffet af de retslige myndigheder i en medlemsstat alene i anledning af iværksættelsen af en tilsvarende sag i en anden medlemsstat)**

(2005/C 132/19)

(Processprog: italiensk)

I sag C-469/03, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 35 EU, indgivet af Tribunale di Bologna (Italien) ved afgørelse af 22. september 2003, indgået til Domstolen den 10. november 2003, i straffesagen mod Filomeno Mario Miraglia, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer) og P. Kūris; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 10. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Princippet *ne bis in idem*, der er fastsat i artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, undertegnet den 19. juni 1990 i Schengen, finder ikke anvendelse på en afgørelse truffet af en medlemsstats retslige myndigheder, hvorved det fastslås, at en sag er afsluttet, efter at anklagemyndigheden har besluttet ikke at rejse formel tiltale alene i anledning af — og uden at der er foretaget nogen vurdering af realiteten — at der er indledt en straffesag i en anden medlemsstat mod samme tiltalte og vedrørende samme forhold.

(¹) EUT C 21 af 24.1.2004.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 17. marts 2005

i sag C-109/04, Karl Robert Kranemann mod Land Nordrhein-Westfalen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht) (¹)

(EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF) — arbejdskraftens frie bevægelighed — offentligt ansat i praktik — praktik gennemført i en anden medlemsstat — godtgørelse af rejseudgifter begrænset til den del af rejsen, der er foretaget i indlandet)

(2005/C 132/20)

(Processprog: tysk)

I sag C-109/04, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) ved afgørelse af 17. december 2003, indgået til Domstolen den 2. marts 2004, i sagen: Karl Robert Kranemann mod Land Nordrhein-Westfalen, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne K. Lenaerts (refererende dommer), N. Colneric, K. Schieman og E. Levits; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 17. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF) er til hinder for en national foranstaltning, hvorefter en person, der under en praktikperiode har udøvet faktisk og reel lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat end sin oprindelsesmedlemsstat, kun har ret til godtgørelse af rejseudgifter for så vidt angår den indenlandske del af rejsen,

mens de samlede rejseudgifter ville være blevet godtgjort, hvis en sådan beskæftigelse var blevet udøvet i indlandet.

(¹) EUT C 106 af 30.4.2004.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 17. marts 2005

i sag C-128/04, straffesag mod Annic Andréa Raemdonck og Raemdonck-Janssens BVBA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde) (¹)

(Vejtransport — sociale bestemmelser — forordning (EØF) nr. 3821/85 — forpligtelse til at installere og anvende en fartskriver — forordning (EØF) nr. 3820/85 — undtagelse for køretøjer, der anvendes til »transport af materiel eller udstyr«)

(2005/C 132/21)

(Processprog: nederlandsk)

I sag C-128/04, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde (Belgien) ved afgørelse af 19. januar 2004, indgået til Domstolen den 9. marts 2004, i straffesagen mod Annic Andréa Raemdonck og Raemdonck-Janssens BVBA, har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas (refererende dommer), og dommerne A. La Pergola, J.-P. Puissochet, U. Lohmus og A. O. Caoimh; generaladvokat: M. Poiares Maduro; justitssekretær: R. Grass, den 17. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Udtrykkene »materiel eller udstyr« i artikel 13, stk. 1, litra g), i Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport skal inden for rammerne af undtagelsesbestemmelsen i artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning nr. 3821/85 af 20. december 1985 om kontrolapparatet inden for vejtransport fortolkes således, at de ikke udelukkende henviser til »redskaber og værktøj«, men også omfatter de materialer, herunder byggematerialer eller kabler, der er nødvendige for gennemførelsen af de arbejder, der henhører under føreren af det pågældende køretøjs hovedvirksomhed.

(¹) EUT C 106 af 30.4.2004.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 14. april 2005

i sag C-243/04 P, Zoé Gaki-Kakouri mod De Europæiske Fællesskabers Domstol ⁽¹⁾

(Appel — lønningsregulativ for medlemmer og tidligere medlemmer af Domstolen — rettigheder for fraskilt ægtefælle til et tidligere medlem, der er afgået ved døden)

(2005/C 132/22)

(Processprog: fransk)

I sag C-243/04 P, angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Domstolen, iværksat den 9. juni 2004, Zoé Gaki-Kakouri, Athen (Grækenland), (avocat: H. Tagaras), den anden part i appelsagen: De Europæiske Fællesskabers Domstol (befuldmægtiget: M. Schauss), har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas (refererende dommer) og dommerne A. Borg Barthet, A. La Pergola, S. von Bahr og J. Malenovský; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 14. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Appellen forkastes.

2) Zoé Gaki-Kakouri betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 190 af 24.7.2004.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. februar 2005 af Oberster Gerichtshof i sagen Reisch Montage AG mod Kiesel Baumaschinen Handels GmbH

(Sag C-103/05)

(2005/C 132/23)

(Processprog: tysk)

Ved kendelse afsagt den 2. februar 2005, indgået til Domstolens Justitskontor den 28. februar 2005, har Oberster Gerichtshof i sagen Reisch Montage AG mod Kiesel Baumaschinen Handels GmbH forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Kan en sagsøger påberåbe sig artikel 6, nr. 1, i forordning (EF) nr. 44/2001 ⁽¹⁾, når han anlægger sag mod såvel en person, der er bosiddende i forumstaten, som mod en person, der har bopæl i en anden medlemsstat, når sagen mod den person, der er bosiddende i forumstaten, er blevet afvist allerede på tidspunktet for sagens anlæg på grund af, at der er indledt en konkursprocedure vedrørende dennes formue, hvilket i medfør af national ret udgør en proceshindring?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12, s. 1).

Sag anlagt den 3. marts 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-109/05)

(2005/C 132/24)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. marts 2005 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Minas Konstantinidis og Bernhard Schima, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF af 18. september 2000 om udrangerede køretøjer ⁽¹⁾, idet den i § 5, stk. 1, i Verordnung über die Abfallvermeidung, Sammlung und Behandlung von Altfahrzeugen har begrænset forpligtelsen til omkostningsfri indsamling til

(1) udrangerede køretøjer af alle mærker, der er markedsført af eksisterende producenter og importører, samt

(2) til køretøjer, der er indregistreret i Østrig.

2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Bestemmelsen i Republikken Østrigs Verordning über die Abfallvermeidung, Sammlung und Behandlung von Altfahrzeugen, hvorefter udrangerede køretøjer, i det omfang de blev indregistreret i Østrig, skal tages tilbage af den producent eller importør, der har markedsført dem, er en tilsidesættelse af artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF af 18. september 2000.

Direktivet pålægger medlemsstaterne at oprette ordninger for indsamling således, at samtlige udrangerede køretøjer, uanset mærke, tages tilbage, og indfører en pligt til at tage udrangerede køretøjer tilbage omkostningsfrit. Dette formål opfyldes ikke med den østrigske lovgivning, da der ligger en dobbeltbegrænsning heri: Tilbagetagningspligten begrænses til mærker, som eksisterende producenter og importører har markedsført, og tilbagetagningspligten begrænses til køretøjer, der er indregistreret i Østrig.

Kommissionen kan ikke tilslutte sig Republikken Østrigs opfattelse af, at forskelsbehandlingen af køretøjer indregistreret i Østrig er objektivt begrundet, eftersom det kun herved kan undgås, at enkelte producenter belastes uforholdsmæssigt meget af tilbagetagningspligten. Heroverfor har Kommissionen gjort gældende, at hvis det i praksis skulle komme dertil, at enkelte producenter, importører eller indsamlingssteder i en medlemsstat belastes uforholdsmæssigt som følge af den omkostningsfri tilbagetagning af udrangerede køretøjer, som er indregistreret i udlandet, tages der hensyn til denne belastning inden for rammerne af fremgangsmåden i artikel 5, stk. 4, fjerde afsnit. Ifølge denne bestemmelse overvåger Kommissionen løbende gennemførelsen af den omkostningsfri tilbagetagningspligt for at sikre, at der ikke sker konkurrencefordrejning.

(¹) EFT L 269, s. 34.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 22. oktober 2004 af Consiglio di Stato, tvistemålsafdelingen (Sjette Afdeling), i sagen Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato mod Spa Lucchini Siderurgica

(Sag C-119/05)

(2005/C 132/25)

(Processprog: italiensk)

Ved kendelse afsagt den 22. oktober 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 14. marts 2005, har Consiglio di Stato,

tvistemålsafdelingen (Sjette Afdeling), i sagen Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato mod Spa Lucchini Siderurgica forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Er det, henset til princippet om umiddelbart anvendelige fællesskabsbestemmelers forrang — i denne sag i form af den generelle EKSF-beslutning nr. 3484/85, Kommissionens beslutning [nr. 1497] af 20. juni 1990, meddelt den 20. juli 1990, og Kommissionens beslutning nr. 5259 af 16. september 1996 med pålæg om tilbagesøgning af støtte, som alle lå til grund for den tilbagesøgningsforanstaltning, der er genstand for den foreliggende sag (dekret nr. 20357 af 20.9.1996 om ophævelse af dekret nr. 17975 af 8.3.1996 og nr. 18337 af 3.4.1996) — retligt muligt for den nationale forvaltning at tilbagesøge støtte fra en privat støttemodtager, og er forvaltningen forpligtet hertil, selv om der er afsagt en endelig dom, hvorved der er fastslået en ubetinget pligt til at udbetale støtten?
- 2) Er tilbagesøgningsproceduren derimod — under hensyn til det almindelige princip, hvorefter beslutningen om tilbagesøgning af støtte er undergivet fællesskabsretten, men gennemførelsen heraf og den hertil knyttede tilbagesøgningsprocedure i mangel af fællesskabsbestemmelser herom er undergivet national ret (se vedrørende dette princip Domstolens dom af 21.9.1983 i de forenede sager 205/82-215/82, Deutsche Milchkontor m.fl.) — retligt umulig på grund af en konkret retsafgørelse, der har fået retskraft (artikel 2909 i codice civile), som er bindende i forholdet mellem den private støttemodtager og forvaltningen, og som forvaltningen har pligt til at efterkomme?

Sag anlagt den 21. marts 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-126/05)

(2005/C 132/26)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. marts 2005 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved N. Yerrell, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 2000/34/EF⁽¹⁾ af 22. juni 2000 om ændring af direktiv 93/104/EF⁽²⁾ om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, for at omfatte sektorer og aktiviteter, der er undtaget fra dette direktiv, idet det ikke har sat de nødvendige love og administrative foranstaltninger i kraft for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
- 2) Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 1. august 2003.

⁽¹⁾ EFT L 195 af 1.8.2000, s. 41.

⁽²⁾ EFT L 307 af 13.12.1993, s. 18.

Sag anlagt den 21. marts 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-131/05)

(2005/C 132/27)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. marts 2005 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Van Beek, som befuldmægtiget, bistået af advokat F. Louis og avvocato A. Capobianco, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle⁽¹⁾, og i henhold til artikel 12, stk. 2, og

artikel 13, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽²⁾, idet det ikke har overholdt sine forpligtelser i henhold til disse direktiver.

2. Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommission har gjort gældende:

— at Det Forenede Kongerige — ved at begrænse det forbud, der er indeholdt i artikel 6, stk. 1, i direktiv 79/409/EØF (fugledirektivet) vedrørende salg, transport med henblik på salg og besiddelse med henblik på salg samt udbud til salg af vilde fugle, til fuglearter hjemmehørende i eller tilrejsende til Storbritannien — har tilsidesat førnævnte artikel, da forbuddet tydeligvis har til formål at dække alle de fuglearter, som i vild tilstand har deres naturlige ophold på medlemsstaternes område i Europa, hvor traktaten finder anvendelse,

— at Det Forenede Kongerige — ved at begrænse det forbud, der er indeholdt i artikel 12, stk. 2, i direktiv 92/43/EØF (habitatdirektivet) vedrørende opbevaring, transport eller salg af eller bytte med og udbud til salg eller bytte af dyrearter, der er nævnt i bilag IV, litra a), til direktivet, til dyrearter, hvis naturlige udbredelsesområde omfatter Storbritannien — har tilsidesat førnævnte artikel, da den liste over beskyttede dyrearter, der er omfattet af Det Forenede Kongeriges lovgivning, som følge af denne begrænsning er kortere end listen i bilag IV til direktivet,

— at Det Forenede Kongerige — ved at begrænse det forbud mod handel med plantearter, der er indeholdt i habitatdirektivets artikel 13, stk. 1, til arter, »hvis naturlige udbredelsesområde omfatter ethvert område i Storbritannien som anført i Schedule 4 [til 1994-loven]« — har tilsidesat førnævnte artikel, da listen over beskyttede plantearter i Schedule 4 som følge af denne begrænsning er kortere end listen over beskyttede plantearter i bilag IV, litra b), til habitatdirektivet.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Sag anlagt den 21. marts 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-132/05)

(2005/C 132/28)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. marts 2005 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved E. De March og S. Grünheid, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland ikke har overholdt sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92⁽¹⁾ af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler, idet den formelt afviste at forfølge anvendelsen på det tyske statsområde af betegnelsen »Parmesan« ved etikettering af produkter, der ikke opfylder varespecifikationen for den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Parmigiano Reggiano«, hvorved den retsstridige udnyttelse af renomméet, knyttet til det ægte produkt, der er beskyttet i hele Fællesskabet, blev begunstiget.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen er af den opfattelse, at markedsføring af ost i det tyske højhedsområde under betegnelsen »Parmesan«, der ikke svarer til varespecifikationen for betegnelsen »Parmigiano Reggiano«, udgør en overtrædelse af artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning (EØF) nr. 2081/92, som de tyske myndigheder skal forhindre ex officio.

Eftersom betegnelsen »Parmigiano Reggiano« siden 1996 har været registreret som beskyttet oprindelsesbetegnelse i »register over beskyttede geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser« og dermed er beskyttet i hele Fællesskabet, skal medlemsstaterne beskytte denne betegnelse mod enhver uretmæssig brug, efterligning eller antydning, også når produktets virkelige oprindelse er angivet, eller hvis det drejer sig om en oversættelse af den beskyttede betegnelse.

Kommissionen gør gældende, at der for så vidt angår begrebet »Parmesan« er tale om en fra fransk udledt oversættelse af betegnelsen »Parmigiano Reggiano«. Begreberne »Parmesan« og »Parmigiano Reggiano« udgør efter Kommissionens opfattelse synonymmer, der ifølge den beskyttede betegnelses oprindelsehistorie og henvisningerne i talrige opslagsværker, hvoraf nogle strækker sig fra 1516 til nutiden, betegner ost fremstillet i den omhandlede oprindelsesregion i Italien. Som følge af registre-

ringen af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Parmigiano Reggiano« nyder de geografiske udtryk »Parmigiano« og »Reggiano« såvel enkeltvis, som i deres sammensatte form, fællesskabsretlig beskyttelse.

Efter Kommissionens opfattelse er der ikke nogen afgørende støttepunkter for den af Forbundsrepublikken Tyskland fremførte opfattelse, hvorefter udtrykket »Parmigiano«, når det anvendes alene, vil blive opfattet som en artsbetegnelse efter artikel 3 i forordning (EØF) nr. 2081/92, som for forbrugeren ikke vil rumme nogen forbindelse til et bestemt geografisk område.

Idet anvendelsen af betegnelsen »Parmesan« udelukkende er forbeholdt producenter i det afgrænsede italienske område, som fremstiller denne ost efter en bindende varespecifikation, har Forbundsrepublikken Tyskland overtrådt de forpligtelser, som påhviler den i henhold til artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning (EØF) nr. 2081/92, idet den har nægtet at hindre den retsstridige anvendelse af betegnelsen »Parmesan« på tysk statsområde.

⁽¹⁾ EFT L 208, s. 1.

Sag anlagt den 23. marts 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-135/05)

(2005/C 132/29)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. marts 2005 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Recchia og M. Konstantinidis, Kommissionens Juridiske Tjeneste.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, 8 og 9 i Rådets direktiv 75/442/EØF⁽¹⁾ om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF⁽²⁾, i henhold til artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv 91/689/EØF⁽³⁾ om farligt affald, og i henhold til artikel 14, litra a), b), og c), i Rådets direktiv 1999/31/EF⁽⁴⁾ om deponering af affald, idet den ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme de nævnte direktiver.
2. Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen har på grundlag af en lang række dokumenter fået kendskab til det store antal ulovlige deponeringsanlæg i Italien, der drives uden kontrol fra myndighedernes side, og hvoraf nogle indeholder farligt affald.

Kommissionen har anført, at Den Italienske Republik, så længe den tolererer disse anlæg, tilsidesætter sine forpligtelser i henhold til artikel 4, 8 og 9 i Rådets direktiv 75/442/EØF om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF, og i henhold til artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv 91/689/EØF om farligt affald.

Hvad angår de deponeringsanlæg, der bestod den 16. juli 2001, og som på det tidspunkt var godkendt eller allerede var i drift, antager Kommissionen som følge af de manglende oplysninger om de overgangsplaner, som operatørerne af disse deponeringsanlæg skulle fremlægge inden den 16. juli 2002, at der ikke bestod sådanne relevante planer, og at de relevante foranstaltninger men henblik på en godkendelse og en eventuel lukning af anlæggene ikke opfyldte kravene i direktivet.

Den Italienske Republik har således tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, litra a), b), og c), i Rådets direktiv 1999/31/EF om deponering af affald.

(¹) EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

(²) EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

(³) EFT L 377 af 31.12.1991, s. 20.

(⁴) EFT L 182 af 16.7.1999, s. 1.

Sag anlagt den 24. marts 2005 af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-137/05)

(2005/C 132/30)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. marts 2005 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved C. Jackson som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Det Forenede Kongerige har nedlagt følgende påstande:

1. Rådets forordning (EF) nr. 2252/2004 af 13. december 2004 om standarder for sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter, som medlemsstatene udsteder (¹), annulleres.
2. I henhold til artikel 231 EF fastslås det, at bestemmelserne i pasforordningen — efter annulleringen af pasforordningen og indtil ny lovgivning på området er vedtaget — betragtes som bestående, undtagen i det omfang bestemmelserne udelukker Det Forenede Kongerige fra at deltage i anvendelsen af pasforordningen.
3. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

1. Det Forenede Kongerige blev nægtet ret til at deltage i vedtagelsen af Rådets forordning (EF) nr. 2252/2004 af 13. december 2004 om standarder for sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter, som medlemsstaterne udsteder (pasforordningen), uanset at det i henhold til artikel 5, stk. 1, i protokollen om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union (Schengenprotokollen) og artikel 3, stk. 1, i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling havde meddelt ønske herom. Til støtte for påstanden om annullation af pasforordning gør det gældende, at udelukkelsen af Det Forenede Kongerige fra vedtagelsen heraf i medfør af artikel 230, stk. 2, EF indebærer tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift og/eller af traktaten.
2. Det Forenede Kongerige har principalt gjort gældende, at Rådet ved således at udelukke det fra vedtagelsen af pasforordningen handlede på grundlag af en fejlagtig fortolkning af forholdet mellem Schengen-protokollens artikel 5 og artikel 4. Dets anbringender er mere specifikt som følger:
 - a) Rådets fortolkning, hvorefter retten til deltagelse i henhold til Schengen-protokollens artikel 5 kun gælder i forhold til foranstaltninger med hjemmel i Schengen-reglerne, som Det Forenede Kongerige deltager i, efter at Rådet har træffet afgørelse herom i henhold til artikel 4, er i strid med opbygningen og ordlyden af disse artikler, med selve beskaffenheden af artikel 5-mekanismen, og med erklæringen ad artikel 5, der findes som bilag til slutakten til Amsterdam-traktaten.
 - b) Rådets fortolkning af Schengen-protokollens artikel 5 er ikke påkrævet for at »berører ikke«-klausulen i artikel 7 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling får effektiv virkning. Tilsvarende er en sådan fortolkning ikke påkrævet for at bevare Schengen-reglernes integritet. Som middel til at sikre Schengen-reglerne ville dens negative indvirkning på Det Forenede Kongerige nemlig være helt uforholdsmæssig.

- c) I betragtning af den meget brede og løse fortolkning af foranstaltninger med hjemmel i Schengen-reglerne, som Rådet anlægger i sin praksis, ville artikel 5-mekanismen i Schengen-protokollen, sådan som Rådet fortolker den, kunne fungere på en måde, som var i strid med retssikkerhedsprincippet og de grundlæggende principper om det forstærkede samarbejde.
3. Subsidiært har Det Forenede Kongerige gjort gældende, at hvis Rådets fortolkning af forholdet mellem Schengen-reglernes artikel 5 og artikel 4 var rigtig, ville dette nødvendigvis indebære, at man opfattede begrebet foranstaltning med hjemmel i Schengen-reglerne som omhandlet i artikel 5 snævert som en foranstaltning, der er uløseligt forbundet med protokollen, og pasforordningen er ikke en sådan foranstaltning.

(¹) EUT L 385, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 17. marts 2005 af La Cour de cassation (Belgien) i sagen Levi Strauss & Co mod Casucci Spa

(Sag C-145/05)

(2005/C 132/31)

(Processprog: fransk)

Ved dom afsagt den 17. marts 2005, indgået til Domstolens Justitskontor den 31. marts 2005, har La Cour de cassation (Belgien) i sagen Levi Strauss & Co mod Casucci Spa forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal retten, for at fastslå omfanget af den beskyttelse, der tilkommer et retmæssigt registreret varemærke i kraft af dets særpræg, jf. artikel 5, stk. 1, i Rådets første direktiv 89/104 af 21. december 1988 (¹) om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, tage hensyn til den berørte kundekreds' opfattelse på det tidspunkt, hvor (org. s. 19) benyttelsen af det lignende mærke eller tegn, der anfægtes som en krænkelse af varemærket, blev påbegyndt.
- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, kan retten da tage hensyn til den berørte kundekreds' opfattelse på hvilket som helst tidspunkt i tiden efter det tidspunkt, hvor den anfægtede benyttelse blev påbegyndt? Kan retten navnlig tage hensyn til den berørte kundekreds' opfattelse på det tidspunkt, hvor den træffer afgørelse?

- 3) Såfremt retten i henhold til det i spørgsmål 1 nævnte kriterium konstaterer, at der foreligger en krænkelse af varemærket, vil det da som regel være berettiget, at retten bestemmer, at benyttelsen af det krænkende tegn skal ophøre?
- 4) Kan det forholde sig anderledes, hvis sagsøgerens varemærke helt eller delvist har mistet sit særpræg efter det tidspunkt, hvor den krænkende benyttelse blev påbegyndt, dog kun i de tilfælde, hvor tabet af særpræg helt eller delvist skyldes omstændigheder eller forsømmelser, der må tilskrives indehaveren af det pågældende varemærke?

(¹) EFT L 40 af 11.2.1989, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 23. marts 2005 af Cour d'appel de Paris i sagen Harold Price mod Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques

(Sag C-149/05)

(2005/C 132/32)

(Processprog: fransk)

Ved dom afsagt den 23. marts 2005, indgået til Domstolens Justitskontor den 4. april 2005, har Cour d'appel de Paris i sagen Harold Price mod Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Finder Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF (¹) anvendelse på udøvelse af virksomhed som auktionsleder med hensyn til frivillige offentlige auktioner over løsøres, således som denne virksomhed er reguleret i L.321-1 — L.321-3, L.321-8 og L.321-9 i code de commerce?
- 2) I bekræftende fald: Kan værtsmedlemsstaten påberåbe sig den undtagelse fra direktivets artikel 4, stk. 1, litra b), andet afsnit, som er fastsat i dets artikel 4, stk. 1, litra b), [tredje] afsnit?

(¹) EFT L 209 af 24.7.1992, s. 25.

Sag anlagt den 5. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. april 2005 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Lyal og K. Gross, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 18, 39 og 43, idet den i § 2, stk. 1, første punktum, i lov om tilskud til ejerboliger udelukker ydelse af ejerboligt tilskud til fuldt skattepligtige til ejendomme beliggende i andre medlemsstater uafhængigt af, om der dér kan gøres et lignende krav om støtte gældende.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Lovgiver har i Forbundsrepublikken Tyskland i § 2, stk. 1, første punktum, i lov om tilskud til ejerboliger udelukket ydelse af ejerboligt tilskud til fuldt skattepligtige til ejendomme beliggende i andre medlemsstater uafhængigt af, om der dér kan gøres et lignende krav gældende. Denne bestemmelse udgør en tilsidesættelse af de grundlæggende friheder, som er tillagt medlemsstaternes borgere ved EF-traktatens artikel 18, 39 og 43.

Kommissionen gør gældende, at denne bestemmelse tilsidesætter de grundlæggende friheder for tre persongrupper, idet de personer, som tilhører disse grupper, trods deres fulde skattepligt i Tyskland kun ville kunne drage nytte af ejerboligt tilskuddet, hvis de også erhvervede fast ejendom med beboelse for øje i Tyskland. Denne begrænsning af kravet gør det vanskeligt for dem at kunne arbejde i udlandet og at kunne have bopæl i udlandet. Retten til fri bevægelighed for personer omfatter også en garanti for ikke at blive behandlet ringere end en indlænding. I alle de af Kommissionen beskrevne tre situationer foreligger der et tilstrækkeligt grænseoverskridende element. De personer, som tilhører disse grupper, henhører altså under EF-traktatens bestemmelser.

Det følger af Domstolens praksis, at enten bopælsstaten eller beskæftigelsesstaten ved fastlæggelse af skattebyrden skal tage hensyn til de skattepligtiges personlige forhold. Netop dette må også gælde for ejerboligt tilskuddet, som er afhængigt af den skattemæssige ydeevne. De EU-borgere, der er bosiddende udenfor Tyskland, men som er fuldt skattepligtige i Tyskland, ville intetsteds kunne støttes med et ejerboligt tilskud eller et lignende tilskud, og der ville således ikke blive taget hensyn til deres personlige forhold noget sted. Ifølge fællesskabsretten er det imidlertid ikke tilladt at stille en i Tyskland fuldt skattepligtig skattemæssigt ringere alene på grund af vedkommendes bopæl i udlandet.

Kommissionen afviser forbundsregeringens indsigelse om, at ejerboligt tilskuddet siden 1. januar 1996 ikke længere indebærer en skattebyrde inden for rammerne af opkrævningen af indkomstskatten, men derimod udgør et ikke-skattemæssigt tilskud, hvor kompetencen til sådanne støtteforanstaltninger ligger hos medlemsstaterne. Den anfører heroverfor, at medlemsstaternes forpligtelse til at udvise en fællesskabskonform handlemåde og kravet om overholdelse af de grundlæggende friheder også gælder for det ikke-skattemæssige tilskud.

Tilsidesættelse af de i EF-traktaten hjemlede grundlæggende friheder kan være berettiget i tvingende almene hensyn. Begrænsningen af støtten til kun at angå boliger beliggende i Tyskland er ikke nødvendig for at nå målet i de tyske bestemmelser, hvorfor tilsidesættelsen af EF-traktatens artikel 18, 39 og 43 således ikke kan anses for berettiget.

Sag anlagt den 5. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Processprog: græsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. april 2005 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen ved De Europæiske Fællesskaber ved Eleni Tserepa-Lacombe og Nicola Yerrell, Kommissionens Juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat forpligtelser, der påhviler den i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/34/EF af 22. juni 2000 om ændring af Rådets direktiv 93/104/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, for at omfatte sektorer og aktiviteter, der er undtaget fra dette direktiv, idet Den Helleniske Republik ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom ⁽¹⁾.
2. Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for direktivets gennemførelse i den interne retsorden udløb den 1. august 2003.

⁽¹⁾ EFT L 195 af 1.8.2000, s. 41.

Sag anlagt den 6. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-159/05)

(2005/C 132/35)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 6. april 2005 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Maidani, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse ⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 27. december 2003.

⁽¹⁾ EFT L 168 af 27.6.2002, s. 43.

Sag anlagt den 7. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-161/05)

(2005/C 132/36)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 7. april 2005 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Cattabriga, Kommissionens Juridiske Tjeneste.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 15, stk. 4, og artikel 18, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 ⁽¹⁾ af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik, idet den ikke har meddelt de heri fastsatte oplysninger.
2. Den Italienske Republik dømmes til at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I henhold til artikel 15, stk. 4, og artikel 18, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2847/93 skal medlemsstaterne elektronisk meddele visse oplysninger til Kommissionen inden for en bestemt frist. De italienske myndigheder har ikke meddelt de omhandlede oplysninger indenfor den fastsatte frist for årene 1999 og 2000. Den Italienske Republik har således tilsidesat sin forpligtelse til at meddele oplysninger i henhold til de nævnte bestemmelser.

⁽¹⁾ EFT L 261 af 20.10.1993, s. 1.

Sag anlagt den 8. april 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-163/05)

(2005/C 132/37)

(Processprog: portugisisk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. april 2005 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ramón Vidal Puig, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2002/7/EF⁽¹⁾ af 18. februar 2002 om ændring af Rådets direktiv 96/53/EF om fastsættelse af de største tilladte dimensioner i national og international trafik og største tilladte vægt i international trafik for visse vej køretøjer i brug i Fællesskabet, idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet.
2. Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 9. marts 2004.

⁽¹⁾ EFT L 67, s. 47.

Sag anlagt den 8. april 2005 mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-165/05)

(2005/C 132/38)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. april 2005 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Storhertugdømmet Luxembourg ved Gérard Rozet, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 11 i Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet⁽¹⁾, idet det i sin lovgivning forskriver, at der for tredjelandsstatsborgere, der er gift med vandrende arbejdstagere i Den Europæiske Union, skal opnås arbejdstilladelse, og idet det ikke bringer sin lovgivning i overensstemmelse med fællesskabsretten.
- Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Artikel 11 i forordning nr. 1612/68 bestemmer, at ægtefællen og børn, der er under 21 år eller forsørges af en statsborger i en medlemsstat, der har lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed på en medlemsstats område, har ret til at udøve enhver lønnet beskæftigelse på hele denne medlemsstats område, også selv om de ikke har statsborgerret i en medlemsstat.

Retten til at arbejde er ubetinget og indebærer, at en ægtefælle eller et andet familiemedlem, som er tredjelandsstatsborger, ikke kan være forpligtet til at ansøge om eller opnå en arbejdstilladelse for at kunne få adgang til lønnet beskæftigelse, da dette ville medføre, at denne ret blev undergivet en forudgående supplerende betingelse, som ville være i strid med de udtrykkelige bestemmelser i ovennævnte artikel 11.

De luxemburgske statsborgere er ikke forpligtet til at være i besiddelse af en arbejdstilladelse for at kunne få adgang til arbejde i Storhertugdømmet. Det er følgelig i strid med artikel 3 i forordning nr. 1612/68 at pålægge tredjelandsstatsborgere, der er gift med vandrende arbejdstagere i Den Europæiske Union, en sådan forpligtelse.

Den nationale lovgivning må ikke efterlade nogen som helst tvivl eller uklarhed, ikke alene med hensyn til den gældende nationale lovgivnings indhold, men også med hensyn til den formelle værdi af denne lovgivning.

Den nationale lovgivnings uforenelighed med traktatens bestemmelser, selv umiddelbart anvendelige, vil kun kunne fjernes ved interne bestemmelser af bindende karakter, der har samme retlige gyldighed som dem, der skal ændres.

⁽¹⁾ EFT 1968 II, s. 467.

Appel iværksat den 15. april 2005 af O. Mancini til prøvelse af dom afsagt den 3. februar 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-137/03, O. Mancini mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-172/05 P)

(2005/C 132/39)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. april 2005 iværksat appel af O. Mancini ved avocat E. Boigelot, til prøvelse af dom afsagt den 3. februar 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-137/03, O. Mancini mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Appellen antages til realitetsbehandling, og appellanten gives medhold.
- Den appellerede dom afsagt den 3. februar 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-137/03 ophæves.

Appellanten har også nedlagt påstand om, at Domstolen selv træffer afgørelser efter appellants påstande i det oprindelige søgsmål, T-137/03 hvorefter:

- Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 28. juni 2002 om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning til stillingen som lægekonsulent ved den administrative enhed »Lægetjenesten Bruxelles« — DG Admin B8 — annulleres.
- Den udtrykkelige afvisning af appellants klage, som i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, blev indbragt den 29. juli 2002, og afvist ved udtrykkelig afgørelse den 23. januar 2003 og meddelt appellanten den 27. januar 2003, annulleres.
- Ansættelsen af Dr. Dolmans i stillingen som lægekonsulent, der blandt andet indebar, at sagsøgerens ansøgning til den ledige stilling ikke blev efterkommet, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb som efter ret og billighed fastsættes til 15 000 EUR som erstatning for ikke-økonomiske skade og skade på sagsøgerens karriere.
- Kommissionen tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I henhold til artikel 58 i Domstolens statut støttes appellsagen på en tilsidesættelse af fællesskabsretten, samt at Retten har begået rettergangsfejl, som krænker appellants interesser.

RETEN I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 17. marts 2005

i sag T-192/98, Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton) mod Rådet for Den Europæiske Union ⁽¹⁾

(Dumping — Rådets manglende vedtagelse af Kommissionens forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold — manglende simpelt flertal, der er nødvendigt for forordningens vedtagelse — begrundelsespligt)

(2005/C 132/40)

(Processprog: engelsk)

I sag T-192/98, Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton), Bruxelles (Belgien), ved C. Stanbrook, QC, og barrister A. Dashwood, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtiget: S. Marquardt, bistået af avocat G.M. Berrisch), støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtigede: først M. Ewing, dernæst K. Manji) angående en påstand om annullation af Rådets afgørelse af 5. oktober 1998 om ikke at vedtage det forslag til Rådets forordning (EF) om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Indien, Indonesien og Pakistan, endelig opkrævning af den midlertidige told, som er blevet indført ved Kommissionens forordning (EF) nr. 773/98 af 7. april 1998 (EFT L 111, s. 19), og afslutning af proceduren for så vidt angår importen af sådant stof med oprindelse i Tyrkiet, som er fremsat af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber den 21. september 1998 [dokument KOM (1998) 540 endelig udg.], har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka og V. Vadapalas; justitssekretær: H. Jung, den 17. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Rådets afgørelse af 5. oktober 1998 om ikke at vedtage det forslag til Rådets forordning (EF) om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Indien, Indonesien og

Pakistan, endelig opkrævning af den midlertidige told, som er blevet indført ved forordning (EF) nr. 773/98 af 7. april 1998 (EFT L 111, s. 19), og afslutning af proceduren for så vidt angår importen af sådant stof med oprindelse i Tyrkiet, som er fremsat af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber den 21. september 1998 [dokument KOM (1998) 540 endelig udg.], annulleres.

2) Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger.

3) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 160 af 5.6.1999.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 17. marts 2005

i sag T-195/98, Ettlín Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union ⁽¹⁾

(Dumping — Rådets manglende vedtagelse af Kommissionens forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold — manglende simpelt flertal, der er nødvendigt for forordningens vedtagelse — begrundelsespligt)

(2005/C 132/41)

(Processprog: engelsk)

I sag T-195/98, Ettlín Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG, Ettlingen (Tyskland), Textil Hof Weberei GmbH & Co. KG, Hof (Tyskland), Spinnweberei Uhingen GmbH, Uhingen (Tyskland), F.A. Kumpers GmbH & Co., Rheine (Tyskland), Tenthorey SA, Eloyes (Frankrig), Les tissages des héritiers de G.

Perrin — Groupe Alain Thirion (HGP-GAT Tissages), Thiéfosse (Frankrig), Établissements des fils de Victor Perrin SARL, Thiéfosse (Frankrig), Filatures & tissages de Saulxures-sur-Moselotte, Saulxures-sur-Moselotte (Frankrig), Tissage Mouline Thillot, Le Thillot (Frankrig), Filature Niggeler & Küpfer SpA, Capriolo (Italien), Standardtela SpA, Milano (Italien), og Verleiner Textilwerk, Grimmelt, Wevers & Co. GmbH, Velen (Tyskland), ved C. Stanbrook, QC, og barrister A. Dashwood, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtiget: S. Marquardt, bistået af avocat G.M. Berrisch), støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: først M. Ewing, derefter K. Manji) angående en påstand om annullation af Rådets afgørelse af 5. oktober 1998 om ikke at vedtage det forslag til Rådets forordning (EF) om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Indien, Indonesien og Pakistan, endelig opkrævning af den midlertidige told, som er blevet indført ved Kommissionens forordning (EF) nr. 773/98 af 7. april 1998 (EFT L 111, s. 19), og afslutning af proceduren for så vidt angår importen af sådant stof med oprindelse i Tyrkiet, som er fremsat af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber den 21. september 1998 [dokument KOM (1998) 540 endelig udg.], har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka og V. Vadapalas; justitssekretær: H. Jung, den 17. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Rådets afgørelse af 5. oktober 1998 om ikke at vedtage det forslag til Rådets forordning (EF) om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Indien, Indonesien og Pakistan, endelig opkrævning af den midlertidige told, som er blevet indført ved forordning (EF) nr. 773/98 af 7. april 1998 (EFT L 111, s. 19), og afslutning af proceduren for så vidt angår importen af sådant stof med oprindelse i Tyrkiet, som er fremsat af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber den 21. september 1998 [dokument KOM (1998) 540 endelig udg.], annulleres.

2) Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger.

3) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 160 af 5.6.1999.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 17. marts 2005

i sag T-177/00, Koninklijke Philips Electronics NV mod Rådet for Den Europæiske Union (¹)

(Dumping — Rådets manglende vedtagelse af Kommissionens forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold — manglende simpelt flertal, der er nødvendigt for forordningens vedtagelse — begrundelsespligt)

(2005/C 132/42)

(Processprog: engelsk)

I sag T-177/00, Koninklijke Philips Electronics NV, Eindhoven (Nederlandene), ved C. Stanbrook, QC, og avocat F. Ragolle, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtiget: S. Marquardt, bistået af avocat G.M. Berrisch), angående en påstand om annullation af Rådets afgørelse af 8. maj 2000 om ikke at vedtage det forslag til Rådets forordning (EF) om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af fjernsynskamerasystemer med oprindelse i Japan, som blev fremsat af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber den 7. april 2000 [dokument KOM(2000) 195], har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne P. Lindh, P. Mengozzo, I. Wiszniewska-Białecka og V. Vadapalas; justitssekretær: H. Jung, den 17. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Rådets afgørelse af 8. maj 2000 om ikke at vedtage det forslag til Rådets forordning (EF) om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af fjernsynskamerasystemer med oprindelse i Japan, som blev fremsat af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber den 7. april 2000 [dokument KOM(2000) 195 endelig udg.], annulleres.

2) Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 273 af 23.9.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 15. marts 2005

i sag T-29/02, Global Electronic Finance Management (GEF) SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Voldgiftsbestemmelse — misligholdelse af en kontrakt — modkrav)

(2005/C 132/43)

(Processprog: engelsk)

I sag T-29/02, Global Electronic Finance Management (GEF) SA, Bruxelles (Belgien), ved avocats E. Storme og A. Gobien, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R. Lyal og C. Giolito, bistået af avocat J. Stuyck og med valgt adresse i Luxembourg), angående dels en påstand i medfør af en voldgiftsbestemmelse i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 238 EF, om, at Kommissionens tilpligtes at betale 40 693 EUR og at udstede en kreditnota på 273 516 EUR, dels Kommissionens modkrav om, at sagsøgeren tilpligtes at betale 273 516 EUR med tillæg af morarenter på 7 % pr. år fra den 1. september 2001, har Retten (Første Udvidede Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne M. Jaeger, P. Mengozzi, M.E. Martins Ribeiro og F. Dehousse; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 15. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes for sagsøgerens krav dels om refusion af et beløb på 40 693 EUR, dels om udstedelse af en kreditnota på 273 516 EUR.*
- 2) *Kommissionens modkrav tages til følge, og sagsøgeren skal følgelig betale Kommissionen et beløb på 273 516 EUR, forhøjet med morarenter til den lovbestemte årlige rentesats, der finder anvendelse i Belgien, fra den 1. september 2001, og indtil hele gælden er tilbagebetalt.*
- 3) *Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT C 118 af 18.5.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 16. marts 2005

i sag T-283/02, EnBW Kernkraft GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Takis-programmet — tjenesteydelser i forbindelse med et kernekraftanlæg i Ukraine — manglende vederlag — Rettens kompetence — erstatningssøgsmål — ansvar uden for kontraktforhold)

(2005/C 132/44)

(Processprog: tysk)

I sag T-283/02, EnBW Kernkraft GmbH, tidligere Gemeinschaftskernkraftwerk Neckar GmbH, Neckarwestheim (Tyskland), ved Rechtsanwalt S. Zickgraf, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: S. Fries og F. Hoffmeister, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om erstatning i henhold til artikel 288 EF for det tab, som sagsøgeren påstår at have lidt som følge af, at Kommissionen ikke har ydet selskabet vederlag for de tjenesteydelser, som det har erlagt inde for rammerne af Tacis-programmet, vedrørende kernekraftanlægget i Zaporoshje (Ukraine), har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne V. Tiili og V. Vadapalas; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Christensen, den 16. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.*
2. *Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT C 289 af 23.11.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 16. marts 2005

den 17. marts 2005

i sag T-112/03, L'Oréal SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ⁽¹⁾

i sag T-160/03, AFCon Management Consultants m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(EF-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om ordmærket FLEXI AIR — det ældre ordmærke FLEX — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — anmodning om bevis for reel brug — artikel 8, stk. 1, litra b), artikel 8, stk. 2, litra a), nr. ii), og artikel 43, stk. 2, i forordning (EF) nr. 40/94)

(Tacis-programmet — udbud — uregelmæssigheder ved udbudsproceduren — erstatningssøgsmål)

(2005/C 132/45)

(2005/C 132/46)

(Processprog: engelsk)

(Processprog: engelsk)

I sag T-112/03, L'Oréal SA, Paris (Frankrig), ved avocat X. Buffet Delmas d'Autane, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: B. Filtenborg, S. Laitinen og G. Schneider), den anden part i sagen for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design): Revlon (Suisse) SA, Schlieren (Schweiz), angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 15. januar 2003 af Fjerde Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 396/2001-4) vedrørende en indsigelsessag mellem L'Oréal SA og Revlon (Suisse) SA, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne A.W.H. Meij og I. Pelikánová; justitssekretær: assisterende justitssekretær B. Pastor, den 16. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

I sag T-160/03, AFCon Management Consultants m.fl., Bray (Irland), Patrick Mc Mullin, Bray, Seamus O'Grady, Bray, ved solicitor B. O'Connor og avocat I. Carreño, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Enegren og F. Hoffmeister, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om erstatning af det tab, som sagsøgerne hævder at have lidt som følge af uregelmæssigheder i forbindelse med proceduren for udbud af et projekt finansieret under Tacis-programmet (»Projekt FDRUS 9902 — Agricultural extension services in South Russia«), har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas og J.D. Cooke; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Christensen, den 17. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

1) Kommissionen tilpligtes at betale AFCon 48 605 EUR med tillæg af renter fra denne doms afsigelse indtil fuld betaling sker. Rentesatsen er beregnet på grundlag af Den Europæiske Centralbanks rentesats for de vigtigste refinansieringstransaktioner, som var gældende i omhandlede periode, forhøjet med to procentpoint. Renterne er beregnet på grundlag af renters rente-metoden.

⁽¹⁾ EUT C 135 af 7.6.2003.

2) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 200 af 23.8.2003.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 17. marts 2005

i sag T-285/03, Agraz, SA, m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Landbrug — fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager — produktionsstøtten for produkter forarbejdet på basis af tomater — metode for beregning af beløbet — produktionsåret 2000/2001)

(2005/C 132/47)

(Processprog: fransk)

I sag T-285/03, Agraz, SA, m.fl., Madrid (Spanien), Agrícola Conservera de Malpica, SA, Toledo (Spanien), Agridoro Soc. coop. rl, Pontenure (Italien), Alfonso Sellitto SpA, Mercato S. Severino (Italien), Alimentos Españoles, Alsat, SL, Don Benito, Badajoz (Spanien), AR Industrie Alimentari SpA, Angri (Italien), Argo Food — Packaging & Innovation Co. SA, Serres (Grækenland), Asteris Industrial Commercial SA, Athen (Grækenland), Attianese Srl, Nocera Superiore (Italien), Audecoop distillerie Arzens — Techniques séparatives (AUDIA), Montréal (Frankrig), Benincasa Srl, Angri, Boschi Luigi & Figli SpA, Fontanellato (Italien), CAS SpA, Castagnaro (Italien),

Calispa SpA, Castel San Giorgio (Italien), Campil — Agro Industrial do Campo do Tejo, Lda, Cartaxo (Portugal), Campoverde Srl, Carinola (Italien), Carlo Manzella & C. Sas, Castel San Giovanni (Italien), Carmine Tagliamonte & C. Srl, Sant'Egidio del Monte Albino (Italien), Carnes y Conservas Españolas, SA, Mérida (Spanien), Cbcotti Srl, Nocera Inferiore (Italien), Cirio del Monte Italia SpA, Rom (Italien), Consorzio Ortofrutticoli Trasformati Polesano (Cotrapo) Soc. coop. rl, Fiesso Umbertiano (Italien), Columbus Srl, Parma (Italien), Compal — Companhia produtora de Conservas Alimentares, SA, Almeirim (Portugal), Conditalia Srl, Nocera Superiore, Conservas El Cidacos, SA, Autol (Spanien), Conservas Elagón, SA, Coria (Spanien), Conservas Martinete, SA, Puebla de la Calzada (Spanien), Conservas Vegetales de Extremadura, SA, Bajadoz, Conserve Italia Soc. coop. rl, San Lazzaro di Savena (Italien), Conserve France SA, Nîmes (Frankrig), Conserve Guinrand SA, Carpentras (Frankrig), Conservificio Cooperativo Valbiferno Soc. coop. rl, Guglionesi (Italien), Consorzio Casalasco del Pomodoro Soc. coop. rl, Rivarolo del Re ed Uniti (Italien), Consorzio Padano Ortofrutticolo (Copador) Soc. coop. rl, Collecchio (Italien), Copais Food and Beverage Company SA, Nea Ionia (Grækenland), Tin Industry D. Nomikos SA, Marousi (Grækenland), Davia Srl, Gagnano (Italien), De Clemente Conserve Srl, Fisciano (Italien), DE. CON Srl, Scafati (Italien), Desco SpA, Terracina (Italien), »Di Lallo« — Di Teodoro di Lallo & C. Snc, Scafati, Di Leo Nobile — SpA Industria Conserve Alimentari, Castel San Giorgio, Marotta Emilio, Sant'Antonio Abate (Italien), E. & O. von Felten SpA, Fontanini (Italien), Egacoop, s. Coop., Lda, Andosilla (Spanien), Elais SA, Athen, Emiliana Conserve Srl, Busseto (Italien), Perano Enrico & Figli Spa, San Valentino Torio (Italien), FIT — Fomento da Indústria do Tomate, SA, Águas de Moura (Portugal), Faiella & C. Srl, Scafati, »Feger« di Gerardo Ferraioli SpA, Angri, Fratelli D'Acunzi Srl, Nocera Superiore, Fratelli Longobardi Srl, Scafati, Fruttage Soc. coop. rl, Alfonsine (Italien), G3 Srl, Nocera Superiore, Giaguaro SpA, Sarno (Italien), Giulio Franzese Srl, Carbonara di Nola (Italien), Greci Geremia & Figli SpA, Parma, Greci — Industria Alimentare SpA, Parma, Greek Canning Co. SA Kyknos, Nafplion (Grækenland), Grilli Paolo & Figli — Sas di Grilli Enzo e Togni Selvino, Gambettola (Italien), Heinz Iberica, SA, Alfaro (Spanien), IAN — Industrias Alimentarias de Navarra, SA, Vilafranca (Spanien), Industria Conserve Alimentari Aniello Longobardi — Di Gaetano, Enrico & Carlo Longobardi Srl, Scafati, Industrias de Alimentação Idal, Lda, Benavente (Portugal), Industrias y Promociones Alimenticias, SA, Miajadas (Spanien), Industrie Rolli Alimentari SpA, Roseto degli Abruzzi (Italien), Italgro — Indústria de Transformação de Produtos Alimentares, SA, Castanheira do Ribatejo (Portugal), La Cesenate Conserve Alimentari SpA, Cesena (Italien), La Dispensa di Campagna Srl, Castagneto Carducei (Italien), La Doria SpA, Angri, La Dorotea di Giuseppe Alfano & C. Srl, Sant'Antonio Abate, La Regina del Pomodoro Srl, Sant'Egidio del Monte Albino, »La Regina di San Marzano« di Antonio, Felice e Luigi Romano Snc, Scafati, La Rosina Srl, Angri, Le Quattro Stelle Srl, Angri, Lodato Gennaro & C. SpA, Castel San Giorgio, Louis Martin production SAS, Monteux (Frankrig), Menü Srl, Medolla (Italien), Mutti SpA, Montechiarugolo (Italien), National Conserve Srl, Sant'Egidio del Monte Albino, Nestlé España, SA, Miajadas, Nuova Agricast Srl, Verignola (Italien), Pancrazio SpA, Cava De' Tirreni (Italien), Pecos SpA, Castel San Giorgio, Pelati Sud di De Stefano Catello Sas, Sant'Antonio Abate, Pomagro Srl, Fisciano, Pomilia Srl, Nocera Superiore, Prodakta SA, Athen, Raffaele Viscardi Srl, Scafati, Rispoli Luigi & C. Srl, Altavilla Silentina (Italien), Rodolfi Mansueto SpA, Collecchio, Riberal de Navarra S. en C., Castejon (Spanien), Salvati Mario & C. SpA, Mercato San Severino, Saviano Pasquale Srl, San Valentino Torio, Sefa Srl, Nocera Superiore, Serraike Konservopia Oporokipeftikon

Serko SA, Serres, Sevath SA, Xanthi (Grækenland), Silaro Conserve Srl, Nocera Superiore, ARP — Agricoltori Riuniti Piacentini Soc. coop. rl, Gariga di Podenzano (Italien), Société coopérative agricole de transformations et de ventes (SCATV), Camaret-sur-Aigues (Frankrig), Sociedade de Industrialização de Produtos Agrícolas — Sopragol, SA, Mora (Portugal), Spineta SpA, Pontecagnano Faiano (Italien), Star Stabilimento Alimentare SpA, Agrate Brianza (Italien), Steriltom Aseptic — System Srl, Plaisance (Italien), Sugal Alimentos, SA, Azambuja (Portugal), Sutol — Indústrias Alimentares, Lda, Alcácer do Sal (Portugal), Tomsil — Sociedade Industrial de C oncentrado de Tomate, SA, Ferreira do Alentejo (Portugal), Transformaciones Agrícolas de Badajoz, SA, Villanueva de la Serena (Spanien), Zanae — Nicoglou levures de boulangerie industrie commerce alimentaire SA, Thessaloniki (Grækenland), ved advokaterne J. da Cruz Vilaça, R. Oliveira, M. Melícias og D. Choussy, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Nolin, og med valgt adresse i Luxembourg, angående en påstand om erstatning for det tab, som sagsøgerne hævder at have lidt på grund af metoden for beregning af produktionsstøtten, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 1519/2000 af 12. juli 2000 om fastsættelse for produktionsåret 2000/2001 af minimumspris og støttebeløb for produkter forarbejdet på basis af tomater (EFT L 174, s. 29), har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne F. Dehousse og E. Cremona; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 17. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Sagsøgerne bærer fem sjettedele af deres egne omkostninger, og Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler desuden en sjettedel af sagsøgernes omkostninger

(¹) EUT C 251 af 18.10.2003.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 16. marts 2005

i sag T-329/03, Fabio Andrés Ricci mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Offentlig tjeneste — udvælgelsesprøve — adgangsbetingelse — erhvervs erfaring — udvælgelseskomitéens afgørelser — karakteren af den kontrol, der udøves af ansættelsesmyndigheden — vurdering af erfaring — berettiget forventning)

(2005/C 132/48)

(Processprog: italiensk)

I sag T-329/03, Fabio Andrés Ricci, Turin (Italien), ved advokato M. Condinanzi, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og H. Tserepa-Lacombe, bistået af avocat A. Dal Ferro, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at ansætte sagsøgeren i forbindelse med stillingsopslag KOM/2001/5265/R, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne N.J. Forwood og S. Papasavvas; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 16. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Hver part betaler sine egne omkostninger.

(¹) EUT C 275 af 15.11.2003.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 17. marts 2005

i sag T-362/03, Antonio Milano mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Tjenestemandssag — ansættelse — udvælgelsesprøve — afslag på adgang til udvælgelsesprøve — annullations- og erstatningssøgsmål)

(2005/C 132/49)

(Processprog: italiensk)

I sag T-362/03, Antonio Milano, Isernia (Italien), ved avocat S. Scarano, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(befuldmægtiget: J. Currall, bistået af avocat A. Dal Ferro, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om annullation af afgørelserne om ikke at give sagsøgeren adgang til den generelle udvælgelsesprøve KOM/A/4/02 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve vedrørende stillingen som chef for Kommissionens Repræsentation (lønklasse A3) Rom, og en påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for det lidt tab, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne J. Azizi og E. Cremona; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 17. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.*

2) *Hver part bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EFT C 304 af 13.12.2003.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

(Tredje Afdeling)

den 16. februar 2005

i sag T-142/03, Fost Plus VZW mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Annullationssøgsmål — søgsmål anlagt af en juridisk person — en retsakt som berører denne individuelt — beslutning 2003/82/EF — mål for genanvendelse og genvinding af emballage og emballageaffald — direktiv 94/62/EF — afvisning)

(2005/C 132/50)

(Processprog: nederlandsk)

I sag T-142/03, Fost Plus VZW, Bruxelles (Belgien), ved advocats P. Wytinck og H. Viaene, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. van Beek og M. Konstantinidis, med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om annullation af artikel 1 i Kommissionens beslutning 2003/82/EF af 29. januar 2003 om bekræftelse af foranstaltninger, som Belgien har anmeldt i henhold til artikel 6, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald (EUT L 31, s. 32), har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne M. Jaeger og F. Dehousse; justitssekretær: H.

Jung, den 16. februar 2005 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) *Sagen afvises.*

2) *Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgtes omkostninger.*

(¹) EUT C 146 af 21.6.2003.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

(Femte Afdeling)

den 19. januar 2005

i sag T-372/03, Yves Mahieu mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Tjenestemænd — klage- og søgsmålsfrist — stiltiende afvisning af klage — afvisning)

(2005/C 132/51)

(Processprog: fransk)

I sag T-372/03, Yves Mahieu, tjenestemand i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Auderghem (Belgien), ved avocat L. Vogel, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og H. Krämer, og med valgt adresse i Luxembourg), angående dels en påstand om annullation af den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage af 29. oktober 2002 over Kommissionens afgørelse af 6. august 2002 om ikke at efterkomme sagsøgerens anmodning i henhold til vedtægtens artikel 24 og 90, stk. 1, i forbindelse med den psykiske chikane, han angiveligt havde været udsat for, dels en påstand om erstatning, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne F. Dehousse og D. Šváby; justitssekretær: H. Jung, den 19. januar 2005 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) *Sagen afvises.*

2) *Hver part bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EUT C 7 af 10.1.2004.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**(Fjerde Afdeling)****den 14. februar 2005****i sag T-81/04, Bouygues SA og Bouygues Telecom mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(Statsstøtte — mobiltelefoni — klage — passivitetssøgsmål
— Kommissionens stillingtagen, der afbryder passiviteten —
ufornødent at træffe afgørelse — annullationssøgsmål —
foreløbig skrivelse — afvisning)**

(2005/C 132/52)

(Processprog: fransk)

I sag T-81/04, Bouygues SA, Paris (Frankrig), og Bouygues Telecom, Boulogne-Billancourt (Frankrig) ved avocats B. Amory og A. Verheyden, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J.L. Buendía Sierra, C. Giolito og M. Niejahr, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en opfordring i henhold til artikel 232 EF med henblik på at få fastslået, at Kommissionen i strid med EF-traktaten har undladt at tage stilling til det klagepunkt, der fremgår af sagsøgernes klage vedrørende den støtte, som de franske myndigheder har ydet Orange France og SFR i form af en nedsættelse med tilbagevirkende kraft af skyldig licensafgift UMTS (Universal Mobile Telecommunications System), hvilken licens var tildelt disse virksomheder, og subsidiært en påstand i henhold til artikel 230 EF om annullation af beslutningen om afvisning af dette klagepunkt, der fremgår af en skrivelse fra Kommissionen til sagsøgerne af 11. december 2003, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne P. Mengozzi og I. Wyszniowska-Białecka; justitssekretær: H. Jung, den 14. februar 2005 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Det er ufornuddent at træffe afgørelse vedrørende påstandene om at Kommissionen har undladt at tage stilling til det klagepunkt, der fremgår af sagsøgernes klage om nedsættelse med tilbagevirkende kraft af den skyldige licensafgift UMTS, hvilken licens de franske myndigheder har tilkendt Orange France og SFR.
- 2) De subsidiære påstande om annullation af beslutningen, der fremgår af Kommissionens skrivelse af 11. december 2003, afvises.
- 3) Det er ufornuddent at træffe afgørelse om interventionsbegæringerne, der er indgivet af Société française et radiotéléphone (SFR) og Orange France SA.

4) Bouygues SA og Bouygues Telecom bærer halvdelen af sagens omkostninger.

5) Kommissionen bærer halvdelen af sagens omkostninger.

(¹) EUT C 106 af 30.4.2004.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 10. februar 2005****i sag T-291/04 R, Enviro Tech Europe Ltd og Enviro Tech
International, Inc., mod Kommissionen for De Europæiske
Fællesskaber****(Særlige rettergangsformer — direktiv 67/548/EØF og
2004/73/EF)**

(2005/C 132/53)

(Processprog: engelsk)

I sag T-291/04 R, Enviro Tech Europe Ltd, Surrey (Det Forenede Kongerige), og Enviro Tech International, Inc., Chicago, Illinois (De Forenede Stater), ved advokaterne C. Mereu og K. Van Maldegem, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: X. Lewis og D. Recchia, med valgt adresse i Luxembourg), hvori der er indgivet en begæring dels om udsættelse af afgørelsen om at medtage n-propyl bromid i Kommissionens direktiv 2004/73/EF af 29. april 2004 om 29. tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 67/548 af 27. juni 1967 om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer (EUT L 152, s. 1), dels om at der anordnes andre foreløbige forholdsregler, har Rettens præsident den 10. februar 2005 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Sag anlagt den 11. februar 2005 af P mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-103/05)

(2005/C 132/54)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 11. februar 2005 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af P, Barcelona (Spanien), ved advokat Matías Griful i Ponsati.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Den anfægtede afgørelse af 28. oktober 2004 og afgørelse af 10. maj 2004 annulleres.
- 2) Sagsøgerens ret til at oppebære vederlag fra den 15. april 2004, og indtil sagsøgeren er meldt rask og egnet til at arbejde, anerkendes.
- 3) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Nærværende søgsmål er rettet mod Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 28. oktober 2004, hvorved suspenderingen af lønudbetalinger fra den 15. april 2004 og indtil det tidspunkt, hvor sagsøgeren genoptager sit arbejde i Bruxelles, stadfæstedes, da sagsøgtets Lægetjeneste havde konstateret, at sagsøger var i stand til at rejse og at arbejde halvtids.

Det anføres i denne henseende, at sagsøgeren, hvis udnævnelse til en stilling ved Kommissionens repræsentation i Barcelona var begrundet i familiære omstændigheder, befinder sig i en angst-depressiv tilstand som følge af, at sagsøgerens stilling ved nævnte repræsentation er blevet nedlagt.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende:

- Tilsidesættelse af artikel 11, 12 og 13 i Den Europæiske Socialpagt, for så vidt angår retten til sundhedsmæssig beskyttelse, social tryghed samt social og sundhedsmæssig bistand
- Tilsidesættelse af Afsnit II i Den Europæiske Kodeks for Social Sikring af 16. april 1964, navnlig dens artikel 10, hvori der anerkendes en ret til lægebesøg i hjemmet, og hvorved den syge tilkendes retten til ikke at skulle forlade sin bopæl
- Tilsidesættelse af artikel 10 i ILO-konvention nr. 102 og artikel 13 i ILO-konvention nr. 130
- Tilsidesættelse af personalevedtægtens artikel 72 og 73.

Endelig har sagsøgeren anført, at sagsøger ikke er bekendt med begrundelsen for, at det skønnes, at sagsøgeren kan arbejde halvtids.

Sag anlagt den 2. marts 2005 af David Tas mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-124/05)

(2005/C 132/55)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 2. marts 2005 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af David Tas, Bruxelles, ved avocats Sébastien Orlandi, Xavier Martin, Albert Coolen, Jean-Noël Louis og Etienne Marchal, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af den af udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve EPSO/A/4/03 truffne afgørelse om ikke at give sagsøgeren adgang til udvælgelsesprøven.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, der har en universitetsgrad som »M.Sc. in Business Administration«, indgav ansøgning til udvælgelsesprøve EPSO/A/4/03 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af assisterende fuldmægtige i lønklasse A8 inden for revisionsområdet. Han har anfægtet udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give ham adgang til udvælgelsesprøven med den begrundelse, at hans universitetsgrad ikke opfylder betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet anført, at de i meddelelsen om udvælgelsesprøven fastsatte adgangsbetingelser er tilsidesat, samt at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn. Sagsøgeren har ligeledes anført, at mindst to andre ansøgere, som deltog i udvælgelsesprøven, er i besiddelse af samme eksamensbevis udstedt af samme fakultet på samme universitet, og har på dette grundlag anført, at der er sket tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

**Sag anlagt den 9. marts 2005 af Sandrine Corvoisier m.fl.
mod Den Europæiske Centralbank**

(Sag T-126/05)

(2005/C 132/56)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 9. marts 2005 anlagt sag mod Den Europæiske Centralbank af Sandrine Corvoisier, Frankfurt-am-Main, Roberta Friz, Frankfurt-am-Main, Hundjy Preud'homme, Frankfurt, og Elvira Rosati, Frankfurt-am-Main, ved avocats Georges Vandersanden og Laure Levi.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af stillingsopslag ECB/156/04 med henblik på besættelse af seks stillinger som »Records Managements Specialists«.
- Om fornødent: Annullation af afgørelserne om afvisning af de af sagsøgerne indgivne »administrative reviews« og »grievance procedures«. Disse afgørelser er dateret henholdsvis den 1. oktober og den 21. december 2004 og meddelt mellem den 27. december 2004 og den 13. januar 2005.
- Annullation af alle afgørelser, der er truffet til gennemførelse af stillingsopslaget, og i særdeleshed afgørelserne om ansættelse.
- Den Europæiske Centralbank pålægges at fremlægge sine administrative sagsakter.
- Den Europæiske Centralbank tilpligtes at betale erstatning for økonomisk tab, som efter billighed foreløbigt er opgjort til 40 000 EUR, og for det lidte ikke-økonomiske tab, som efter billighed er opgjort til 4 EUR.
- Den Europæiske Centralbank tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerne er i ECB ansat i stillinger som Research Analyst og indplaceret i lønklasse E/F. Et af kravene for at blive ansat i stillingen var besiddelse af en universitetseksamen.

Den 13. juli 2004 offentliggjorte ECB det pågældende stillingsopslag med henblik på ansættelse af seks »Records Management Specialists« til at assistere i ECB's arkiv og gøre denne afdeling

fuldtallig. Disse stillinger er indplaceret i samme lønklasse som sagsøgernes, dvs. lønklasse E/F. Ifølge stillingsopslaget skal ansøgerne have fuldført en videregående skoleuddannelse.

Sagsøgerne har til støtte for søgsmålet anført, at der er sket tilsidesættelse af artikel 20.2 i ECB's interne forretningsorden, af ECB's retningslinjer vedrørende »development track«, af det administrative cirkulære vedrørende ansættelse, samt af princippet »patere legem ipse quam fecisti«. Sagsøgerne har vedrørende den omstændighed, at besiddelse af en universitetsuddannelse var et krav for deres ansættelse, mens det anførte stillingsopslag kun forudsatte en videregående skoleuddannelse, ligeledes anført, at princippet om forbud mod forskelsbehandling er tilsidesat. Sagsøgerne har desuden anført, at artikel 45 og 46 i Ansættelsesvilkårene er tilsidesat, idet Personaleudvalget ikke forudgående er blevet hørt. Endelig har sagsøgerne anført, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

Sag anlagt den 14. marts 2005 af Dominique Albert-Bousquet og 142 andre tjenestemænd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-130/05)

(2005/C 132/57)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. marts 2005 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Dominique Albert-Bousquet, Bruxelles, og 142 andre tjenestemænd, ved avocats Sébastien Orlandi, Xavier Martin, Albert Coolen, Jean-Noël Louis og Etienne Marchal, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelserne om at udnævne sagsøgerne til tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber, for så vidt som de fastsætter sagsøgernes indplacering ved ansættelsen i henhold til artikel 12 i vedtægtens bilag XIII.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerne i denne sag er alle blevet ansat efter den 1. maj 2004 efter at have bestået udvælgelsesprøver. Meddelelserne om udvælgelsesprøverne blev offentliggjort inden denne dato, og sagsøgerne anfægter den forskelsbehandling, der følger af, at vilkårene for deres indplacering i henhold til artikel 12 i bilag XIII til forordning (EF, Euratom) nr. 723/2004 om ændring af vedtægten for tjenestemænd er forskellige fra de vilkår, der gælder for beståede ansøgere fra de samme udvælgelsesprøver, der blev ansat før vedtægtsændringen.

Sagsøgerne har til støtte for deres påstande gjort gældende:

- at ligebehandlingsprincippet er tilsidesat
- at vedtægtens artikel 31, stk. 1, og artikel 29, stk. 1, er tilsidesat
- at vedtægtens artikel 5, stk. 5, er tilsidesat
- at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er tilsidesat.

Sagsøgerne har herved anført, at det af Fællesskabets retsinstanders praksis fremgår, at beståede ansøgere fra samme udvælgelsesprøve befinder sig i en sammenlignelig situation og derfor skal behandles ens. Sagsøgerne har desuden indgivet ansøgning med henblik på at blive ansat i en af de ledige stillinger, der er omhandlet i de respektive meddelelser om de udvælgelsesprøver, de har bestået. Sagsøgerne kunne således have en berettiget forventning om at blive ansat i de stillinger og lønklasser, der er fastsat i meddelelserne om de udvælgelsesprøver, de har bestået.

Sag anlagt den 21. marts 2005 af Carlos Andrés m.fl. mod Den Europæiske Centralbank

(Sag T-131/05)

(2005/C 132/58)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 21. marts 2005 anlagt sag mod Den Europæiske Centralbank af Carlos Andrés, Frankfurt-am-Main, og 8 andre, ved advokats Georges Vandensanden og Laure Levi.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af sagsøgernes lønsedler for juli 2004.
- Den Europæiske Centralbank tilpligtes at betale erstatning til dækning af sagsøgernes tab, idet erstatningen består i tilkendelse af 5 000 EUR pr. sagsøger som følge af en forringelse af købekraften siden den 1. juli 2001, og i lønfterbetalinger svarende til en forhøjelse af sagsøgernes løn på 1,86 % i perioden fra den 1. juli 2001 til den 30. juni 2002, på 0,92 % for perioden fra den 1. juli 2002 til den 30. juni 2003, og på 2,09 % for perioden fra den 1. juli 2003 til den 30. juni 2004, samt i anvendelsen af renter på sagsøgernes lønfterbetalinger, fra disses respektive forfaldsdato indtil effektiv betaling sker. Disse renter bør beregnes på grundlag af den af ECB fastsatte rentesats for primære refinansieringsoperationer i den pågældende periode, forhøjet med 2 procentpoints.
- Den Europæiske Centralbank tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Genstanden for nærværende sag er den i sagsøgernes lønsedler for juli 2004 indeholdte lønforhøjelse, der er fastsat i strid med forpligtelsen til at høre personalet i Den Europæiske Centralbank (ECB), og med beregningsmetoder vedrørende generelle løntilpasninger, som fastlagt i en mellem arbejdsmarkedets parter indgået aftale (»memorandum of understanding«). Sagsøgerne har endvidere anfægtet den omstændighed, at den pågældende forhøjelse, som er foretaget efter Rettens dom af 20. november 2003 i sag T-63/02, Cerafogli og Poloni mod ECB (Sml.Pers. IA, s. 291, og II, s. 1405), ikke har tilbagevirkende kraft for årene 2001, 2002 og 2003.

Sagsøgerne har til støtte for deres påstande gjort gældende:

- at der er sket tilsidesættelse af såvel artikel 45 og 46 i ansættelsesvilkårene som af »memorandum of understanding«, samt af princippet om god forvaltning
- at begrundelsespligten er tilsidesat, samt at det må fastslås, at der i denne sag er anlagt et åbenbart urigtigt skøn. Det præciseres herved, at de tabeller, som banken har udarbejdet med henblik på at begrunde det pågældende forslag til en procentmæssige lønforhøjelse, er resultatet af en urigtig anvendelse af beregningsmetoderne
- at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er tilsidesat.

Sag anlagt den 26. marts 2005 af Kongeriget Belgien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-134/05)

(2005/C 132/59)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 26. marts 2005 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kongeriget Belgien, ved avocats J.-P. Buyle og C. Steyaert.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 19. januar 2005 annulleres for så vidt den bestemmer, at de »gamle ESF fordringer« ikke er forældede og, i det omfang, det er nødvendigt, for så vidt den bestemmer, at fordringerne pålægges morarenter, der beregnes i medfør af artikel 86 i forordning (EF) nr. 2342/2002,
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I perioden fra 1987 til 1992 anmodede Kommissionen sagsøgeren om tilbagebetaling af visse beløb hidrørende fra Den Europæiske Socialfond (ESF), der var overført direkte fra Kommissionen til forskellige belgiske organisationer i deres egenskab af iværksættere, idet disse ikke havde anvendt midlerne i overensstemmelse med reglerne for ESF.

I 2004 modregnede Kommissionen et beløb, som sagsøgeren skyldte i form af ældre fordringer, i fordringer, som sagsøgeren havde på Kommissionen. Som følge af denne modregning rettede sagsøgeren en række henvendelser til Kommissionen, der ved den anfægtede beslutning svarede, at de gamle fordringer ikke var forældede, sådan som sagsøgeren havde anført.

Til støtte for sin påstand har sagsøgeren anført, at de omhandlede fordringer er forældede i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2888/95 eller, subsidiært, i henhold til bestemmelser i belgisk ret, der finder anvendelse i den foreliggende sag i medfør af artikel 2, stk. 4, i forordning (EF) nr. 2888/95.

Sagsøgeren anfægter endvidere Kommissionens pålæg af morarenter. Ifølge sagsøgeren finder i den foreliggende sag et særligt regelsæt anvendelse, nemlig forordningerne (EØF) nr. 1865/90 og (EF) nr. 448/2001, der fraviger artikel 86 i forordning (EF) nr. 2342/2002, der af Kommissionen er anført som hjemmel for pålæg af morarenter. Sagsøgeren gør gældende, at dette

særlige regelsæt ikke hjemler pålæg af morarenter for så vidt angår ESF aktioner, som er vedtaget før 6. juli 1990, og at Kommissionen derfor ikke var berettiget til at kræve morarenter for de omhandlede fordringer.

Sag anlagt den 29. marts 2005 af Franco Campoli mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-135/05)

(2005/C 132/60)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. marts 2005 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Franco Campoli, London, ved avocats Stéphane Rodrigues og Alice Jaume, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 13. december 2004 om afslag på den klage, som sagsøgeren indgav i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, samt annullation dels af ansættelsesmyndighedens afgørelse, som blev anfægtet i nævnte klage og som pr. 1. maj 2004 ændrede den justeringskvotient, det husstandstillæg og det faste skoletillæg, der gælder for sagsøgerens pension, dels af sagsøgerens lønsedler, for så vidt som disse fra maj 2004 gennemfører førnævnte afgørelse.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren i denne sag har nærmere bestemt nedlagt påstand om anvendelse med tilbagevirkende kraft fra den 1. maj 2004 af den justeringskoefficient, der før den 1. maj 2004 fandt anvendelse på hans pension.

Sagsøgeren har herved anført, at artikel 20, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten med henblik på at dække overgangen mellem det gamle og det nye system med anvendelse af justeringskoefficienter som følge af ændringen af vedtægten for Fællesskabernes offentlige tjeneste fastsætter en overgangsperiode på fem år, fra den 1. maj 2004 til den 1. maj 2009, hvorunder justeringskoefficienten gradvist nedsættes.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren i det væsentlige fremsat en ulovlighedsindsigelse i henhold til EF-traktatens artikel 241 med den begrundelse, at anvendelsen af artikel 20 i bilag XIII til vedtægten i det foreliggende tilfælde er ulovlig.

Sagsøgeren har herved gjort gældende:

- at der er sket tilsidesættelse af hans berettigede forventning, henset til administrationens forsikringer om, at den nye vedtægt ikke ville have nogen negativ indvirkning på hans retsstilling
- at der ikke er sket overholdelse af principperne om ligebehandling og om forbud mod forskelsbehandling, henset til den differentiering, der er fastsat på grundlag af bopælslandet for de tjenstgørende tjenestemænd og for de pensionerede tjenestemænd
- at der ikke er sket overholdelse af hans velerhvervede rettigheder, henset til den ændring, der er sket af hans grundlæggende ansættelsesvilkår på tidspunktet for hans pensionering
- at princippet om god forvaltningsskik er tilsidesat.

Sag anlagt den 30. marts 2005 af EARL Salvat Père et Fils m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-136/05)

(2005/C 132/61)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 30. marts 2005 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af EARL Salvat Père et Fils, som har hjemsted i Saint-Paul de Fenouillet (Frankrig), Comité interprofessionnel des vins doux naturels et vins de liqueur à appellations contrôlées, som har hjemsted i Perpignan (Frankrig), og Comité national des interprofessionnels des vins à appellation d'origine, som har hjemsted i Paris ved avocats H. Calvet og O. Billard.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af artikel 1.1 og 1.3 i Kommissionens beslutning af 19. januar 2005 om »Rivesaltes-planen« og af de skatteligende CIVDN-afgifter, der er gennemført af Frankrig.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I den anfægtede beslutning har Kommissionen fastslået, at jordudtagningspræmien pr. ha, der er finansieret ved erhvervsbidrag som led i »Rivesaltes-planen«, og salgsfremme for og organiseringen af de kontrollerede oprindelsesbetegnelser »Rivesaltes«, »Grand Rousillon«, »Muscat de Rivesaltes« og »Banyuls«, der er finansieret ved nævnte bidrag, udgør statsstøtte i medfør af artikel 87 EF.

Sagsøgerne har nedlagt påstand om annullation af denne beslutning, fordi den ikke er tilstrækkeligt begrundet og er i strid med artikel 253 EF, da sagsøgerne herved ikke har mulighed for at gøre sig bekendt med begrundelsen for, at Kommissionen har fundet, at de kriterier, som Domstolen har fastsat for statsstøtte, er opfyldt i denne sag. Sagsøgerne har desuden anført, at den anfægtede beslutning er i strid med artikel 87 EF, da Kommissionen hverken har bevist, at de omhandlede foranstaltninger er finansieret ved midler fra de nationale myndigheder, eller at de pågældende erhvervsbidrag til finansiering af salgsfremme for og organiseringen af de kontrollerede oprindelsesbetegnelser er statslige.

Sag anlagt den 1. april 2005 af koncernen LA PERLA SpA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-137/05)

(2005/C 132/62)

(Det sprog, stævningen er affattet på: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 1. april 2005 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af koncernen LA PERLA SpA ved avvocati Renzo Maria Morresi og Alberto Dal Ferro. Den anden part i sagen for appelkammeret var selskabet Cielo Brands — Gestao e Investimentos Lda.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse annulleres i det hele, hvorved Annullationsafdelingens afgørelse sættes i kraft igen, og det anfægtede varemærke erklæres under alle omstændigheder ugyldigt.
- Cielo Brands — Gestao e Investimentos Lda tilpligtes at betale alle sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagens behandling i to instanser ved Harmoniseringskontoret.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Det registrerede EF-varemærke, der begæres erklæret ugyldigt:

Ordmærket »NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC« — registreringsansøgning nr. 713.446 for varer i klasse 14 (juvelerarbejder, smykker, guldsmedevarer, ure; ædle metaller; perler; ædelstene).

Indehaver af EF-varemærket:

Cielo Brands — Gestao e Investimentos Lda

Indgiveren af begæringen om, at EF-varemærket erklæres ugyldigt:

Sagsøgeren

Indgiverens varemærke eller tegn:

Italienske varemærker:

- »La PERLA« (figurmærke nr. 769.526) for varer i klasse 25.
- »LA PERLA PARFUMS« (ordmærke nr. 776.082) for varer i klasse 3.
- »La PERLA« (figurmærke nr. 804.992) for varer i klasse 3, 9, 14, 16, 18, 24, 25 og 35.
- »La PERLA« (figurmærke nr. GE2000 C 000428) for varer i klasse 3.
- »La PERLA« (figurmærke nr. GE2002 C 000181) for varer i klasse 3.

Annulationsafdelingens afgørelse:

Begæringen om, at EF-varemærket erklæres ugyldigt, blev imødekommet, og EF-varemærket erklæret ugyldigt.

Appelkammerets afgørelse:

Der blev givet medhold i klagen, og Annulationsafdelingens afgørelse blev ophævet.

Søgsmålsgrunde:

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 5, artikel 8, stk. 1, litra a) og b), samt artikel 73 i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker.
- Tilsidesættelse af regel 50, stk. 2, litra h), i forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker.

Sag anlagt den 31. marts 2005 af Charlotte Becker m.fl. mod Europa-Parlamentet

(Sag T-139/05)

(2005/C 132/63)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 31. marts 2005 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Charlotte Becker, Menton (Frankrig), Seamus Killeen, Sutton (Dublin), Robert Payne, Terenure (Dublin), Deirdre Gallagher, Terenure (Dublin), Paul Van Raij, Overveen (Nederlandene), og Wilhemus Van Miltenburg, Huizen (Nederlandene), ved avocats Georges Vandersanden, Laure Levi og Aurore Finchelstein.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Med undtagelse af Deirdre Gallagher: Annullation af sagsøgernes pensionsopgørelser af maj 2004, således, at der anvendes en justeringskoefficient for hovedstaden i deres bopælsland, eller i det mindste en justeringskoefficient, der på passende måde afspejler forskellene i leveomkostninger på de steder, hvor sagsøgerne anses for at afholde deres udgifter, og som således er i overensstemmelse med ækvivalensprincippet.

- For så vidt angår Deirdre Gallagher: Annullation af hendes lønseddel for maj 2004, således, at der på den godtgørelse, der ydes som følge af, at hun er sat på ventepenge, anvendes en justeringskoefficient, der er fastsat for hovedstaden i bopælslandet, eller i det mindste en justeringskoefficient, der på passende måde afspejler forskellene i leveomkostninger på de steder, hvor sagsøgeren anses for at afholde sine udgifter, og som således er i overensstemmelse med ækvivalensprincippet.

- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerne har til støtte for søgsmålet påberåbt de samme søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter som dem, der er påberåbt i sag T-35/05.

Sag anlagt den 29. marts 2005 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-140/05)

(2005/C 132/64)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 29. marts 2005 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Italienske Republik ved Avvocato dello Stato Antonio Cingolo.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) annullation af skrivelse af 21. januar 2005, nr. 00556 vedrørende Docup Obiettivo 2 Toscana 2000-2006 (nr. CCI 2000.IT.16.2.DO.001) — afslag på betalingsanmodningen
- 2) annullation af skrivelse af 24. januar 2005, nr. 00582 vedrørende Docup Lazio Ob. 2 CCI nr. 2000IT162DO009 (2000-2006) — anmeldelse og indberetning af foreløbige udgifter og betalingsanmodning (december 2004)
- 3) annullation af skrivelse af 26. januar 2005, nr. 00728 vedrørende POR Campania Ob. 1 — 2000-2006 (nr. CCI 1999 IT 16 1 PO 007) — indberetning af foreløbige udgifter og betalingsanmodning
- 4) annullation af skrivelse af 31. januar 2005, nr. 00860 vedrørende POR Campania Ob. 1 — 2000-2006 (nr. CCI 1999 IT 16 1 PO 007) — indberetning af foreløbige udgifter og betalingsanmodning
- 5) annullation af skrivelse af 21. marts 2005, nr. 02787 vedrørende Docup Liguria nr. CCI 2000 IT 162 DO 006 — anmeldelse og indberetning af foreløbige udgifter og betalingsanmodning (december 2004)
- 6) annullation af skrivelse af 16. marts 2005, nr. 02590 vedrørende Kommissionens betaling af et andet beløb end, det der var anmodet om. Jf. Docup Ob. 2 Lazio 2000-2006
- 7) annullation af skrivelse af 16. marts 2005, nr. 02594 vedrørende Kommissionens betaling af et andet beløb end, det der var anmodet om. Jf. Docup Toscana Ob. 2 (nr. CCI 2000.IT.16.2.DO.001)

8) annullation af skrivelse af 22. marts 2005, nr. 02855 vedrørende Kommissionens betaling af et andet beløb end, det der var anmodet om. Program: POR Campania (nr. CCI 1999IT161PO007)

9) annullation af alle retsakter, der er forbundet hermed og ligger til grund herfor

10) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-345/04, Den Italienske Republik mod Kommissionen ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EUT C 262 af 23.10.2004, s. 55.

Sag anlagt den 12. april 2005 af Pablo Muñiz mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-144/05)

(2005/C 132/65)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 12. april 2005 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Pablo Muniz ved lawyer B. Dehandschutter.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Kommissionens beslutning af 3. februar 2005 annulleres i det omfang der gives afslag på sagsøgeren begæring om fuld aktindsigt.
2. Kommissionens beslutning af 3. februar 2005 annulleres i det omfang der gives afslag på delvis aktindsigt i de begærede dokumenter.
3. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren er jurist, der er specialiseret i rådgivning af klienter vedrørende toldbeslægtede emner. For at kunne rådgive sine klienter bedst muligt begærede sagsøgeren den 13. oktober 2004 Kommissionen om aktindsigt i referatet fra septembermødet i Toldkodeksudvalget — Gruppen for Told- og Statistiknomenklaturen samt aktindsigt i visse TAXUD-dokumenter. Denne begæring blev afslået den 1. december 2004 i henhold til artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001. Sagsøgeren anmodede den 15. december 2004 om ændring af den oprindelige beslutning. Den anfægtede beslutning blev truffet som et resultat af denne anmodning og opretholdt den tidligere beslutning om afslag på aktindsigt.

Sagsøgeren har anført, at den anfægtede beslutning tilsidesætter artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001. Ifølge sagsøgeren er begrundelsen på afslaget på aktindsigt, nemlig at udbredelsen af de begærede dokumenter ville være til alvorlig skade for

Kommissionens beslutningsproces, ikke gyldig grund i henhold til denne bestemmelse. Sagsøgeren har endvidere i samme forbindelse anført, at den anfægtede beslutning var fejlagtigt begrundet ved en henvisning til en dokumentkategori, i stedet for at vurdere indholdet af hvert af de begærede dokumenter.

Sagsøgeren har endvidere anført, at samme forordnings artikel 4, stk. 6, er blevet tilsidesat, idet Kommissionen endda har givet afslag på delvis aktindsigt i de begærede dokumenter. Ifølge sagsøgeren omgår den anfægtede beslutning forordningens artikel 2, stk. 1, idet den fører til et systematisk afslag på udbredelse af interne dokumenter udelukkende med den begrundelse, at den pågældende sag ikke er afsluttet.

Endelig har sagsøgeren anført, at en tungtvejende offentlig interesse, der består i et behov for interesserede parter i at have en bedre forståelse af de beslutninger, der træffes på toldtariferingsområdet, berettiger til en udbredelse af de begærede dokumenter.

III

(Oplysninger)

(2005/C 132/66)

Domstolens seneste offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*

EUT C 115 af 14.5.2005

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 106 af 30.4.2005

EUT C 93 af 16.4.2005

EUT C 82 af 2.4.2005

EUT C 69 af 19.3.2005

EUT C 57 af 5.3.2005

EUT C 45 af 19.2.2005

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex:<http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX:<http://europa.eu.int/celex>
